

WESTERN ROMAN
LASO

CIJENA 15 d. BROJ 414

ĐAVOLJA BRAĆA

Hal Warner:

ĐAVOLJA BRAĆA

LASO 414

Hal Warner: **DAVOLJA BRAČA**

Naslov originala: **SATANSBRÜDER**

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Bastei-Verlag, Bergisch Gladbach

Prijevod: Julije Knežević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Redakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10.%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«). Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 414 izlazi 18. 09. 1981.

Četvorici braće Daglow je osim prezimena bilo zajedničko samo jedno: njihova podlost. Prije dvije godine napali su transport zlata i opljačkali dva sanduka žute kovine. U bijegu su zakopali zlato u Dolini plave trave. A onda su se četiri očajnika vratila da bi uzela svoj masni plijen.

No u međuvremenu se mnogo što izmijenilo. John Morgan, bratić divljeg Josue Morgana, sa svojim je hrabrim ljudima u Bluegrass Valleyju ponovnopodigao ranč Bull-Skull.

Za đavolju braću je sada postojao samo jedan put do zlata: vruće olovo!

I

Pet jahača koji su dolazili s juga, s brežuljaka Cochetopa, vodili su sobom dva teretna konja. Jasno se vidjelo da su prevalili dugačak put.

Mlada crvenokosa žena izgledala je poprilično iscrpljeno. Koža joj se ljuštila od djelovanja sunca a u sedlu je sjedila kao da su pod njom komadi užarenog ugljena.

— Prokletstvo, Bruce! — požali se najstarijem bratu Daglowu. — Nisi li obećao da ćemo danas jahati sporije? Neću to izdržati! Stražnjica mi već zacijelo izgleda poput sirovog odreska.

Bruce Daglow se nasmije i pokaže snježnobijelo zubalo grabežljive zvijeri.

— Još samo kilometar, Dolly, i onda ćemo biti na mjestu s kojega se vidi Bluegrass Valley. Tamo ćemo se odmoriti. A poslije podne ćemo iskopati zlato.

Ispljune preko vrata svojega konja i sigurno pogodi guštera koji se sunčao na kamenu.

Bruce Daglow je bio vitak i živlav. Izgledao je sjajno. Smeda kosa padala mu je gotovo na ramena. Nekoliko uvojaka visilo mu je preko lijepo rezanoga lica, koje je ipak izgledalo surovo. Na njemu je bila zaprašena

odjeća. Duboko ispod desnoga boka ovjesio je kolt s dugačkom cijevi. Držak tog kolta bio je pomalo otrcan.

– Da, večeras ćemo biti bogati ljudi – otegne zadovoljno.

– Dva sanduka zlata! I sve to pripada samo nama! Radi tolikog blaga bi svaka druga djevojka projahala tisuću kilometara naga kroz pustinju.

Dolly Baxter nije u tim riječima pronašla nikakva povoda za smijeh. Samo razvuče usne.

Dvadeset pet joj je godina i pomalo je punačka. No ipak je to nije naružilo. Neki suvišni kilogram čak joj je pristajao. Do prije nekoliko mjeseci je radila kao djevojka u salunu. A sada je prijateljica Brucea Daglowa.

Bruce ne reče više ništa, već šutke potjera konja.

I dok je topot kopita odjekivao među stijenama i prašina se dizala u gustim oblacima, morao je razmišljati o tome kako je sve to izgledalo prije godinu dana.

Tada je s najmlađim bratom Rickom i trojicom drugih momaka u blizini Denvera napao transport zlata. Hladnokrvno su ubili one momke.

I podjednako hladnokrvno su se dva brata Daglowa kasnije oslobodila svojih drugova.

Sanduci sa zlatom su postali preteški za konje. Bježali su. Životinje su već bile gotovo posve iscrpljene. I zbog toga su razbojnici zakopali svoj plijen u Dolini plave trave.

Poslije toga je družina još cijeli dan jahala zajedno. No navečer, pokraj logorske vatre, Bruce i Rick su bezobzirno poubijali svoje ortake samo zato da ne bi morali s njima dijeliti op-

ljačkano blago. Ipak, do plijena nisu mogli doći tako brzo. Progonila ih je potjera, pred kojom su pobjegli čak u Kanzas, da bi se tu naposljetku izgubili.

A sada su se vratili u planine Kolorada. Sobom su povelili braću Hossa i Cala.

Naposljetku stignu na jednu od onih stjenovitih terasa s kojih je pucao pogled na Bluegrass Valley.

– Eto, to je dolina! – sa smješkom objavi Bruce.

Zauzda konja i osloni se rukama o jabuku sedla. Pokraj njega se zaustave Dolly i braća.

Dolina pod njihovim nogama bila je tako velika da je nisu mogli sagledati. Rubove su joj činili moćni planinski lanci a na njezinu dnu bilo je šest malih jezera. Sjajnu dolinu je presijecalo nekoliko potoka.

Žilavom Ricku se odjednom suze oči.

– Hej, Bruce, što je ono? – poviče i pokaže rukom u dolinu.

– Ne znam na što misliš.

– Na onu četvorouglastu mrlju u blizini jezera! Zapravo... ima ih nekoliko. Nalikuju na kuće. A onda... one smeđe pokretne točkice... Ja sam magarac ako to nije stoka!

Sada i Bruce zapazi što je otkrio njegov brat. Ipak, još je sumnjao, mislio je da bi one smeđe točkice mogle biti antilope.

Šutke otvori torbu na sedlu, izvuče durbin i prinese ga desnom oku. Nekoliko trenutaka kasnije promijeni boju. Pred lećama su se doista nalazile kuće, zgrade ranča koji je podignut prije kratkog vremena.

Rick je imao pravo i što se tiče stoke.

– Prokletstvo... – otme se Bruceu. – Do vraga... uistinu nezgodno!

– Daj da vidim! – reče Rick.

Bruce mu doda durbin i malo kasnije začuje riječi koje su zvučale kao predbacivanje:

– Eto što je preostalo od svega! Da si me barem poslušao... da smo odjahali prije, ovdje sigurno ne bismo nikoga zatekli.

– Ta zar sam mogao znati da će se netko ovdje ugniježiti! – razdraženo odgovori Bruce.

– Ipak si me morao poslušati. Sada će sve to postati đavolji posao.

– Ali zašto? – zapita Dolly.

– Dolina je tako velika. Valjda se vaše blago ne nalazi u neposrednoj blizini ranča?

– Na žalost, upravo je tako – progunda Bruce. – Oba su sanduka slučajno u jezeru koje je najbliže ranču.

Kad je to čuo, bradati Hoss, koji je svojom krupnom pojavom i čupavom kosom podsjećao na grizlija, gromko prokune. Cal se samo nasmijulji. Bio je to ružan momak, a ni u glavi nije imao bogzna što. No izgledao je podmuklo. Jedva da je postojala ikakva sličnost između braće. Svaki je imao drugu majku, jer im se otac, farmer s Missourija, gotovo uvijek pijan, četiri puta ženio.

– Što sada? – zapita Rick.

– A što bi moglo biti? – za-reži Bruce. – Ne preostaje nam ništa drugo nego da se prilagodimo novoj situaciji. Još prije godinu dana dolina je bila netaknuta. U međuvremenu su se doselili ljudi. Dakako, to će nam otežati posao. Ali – on udara dlanom po dršku kolta i poput

vuka iskesi zube – čemu nosimo svoje topove?

– Pa zar ćeš odjahati dolje i srediti ih? – Ricku je ta zamisao, čini se, prvom pala na um.

– Ne, još ne! Najprije ćemo pogledati s kim imamo posla i koliko ih ima – Bruce Daglow pogleda u sunce. – Sada je otprilike deset sati. Za tri sata ću biti dolje na ranču.

– Pa zar ćeš odjahati sam, Bruce?

– Povest ću Dolly i Cala. A ti i Hoss ćete s tovarnim konjima ostati ovdje i pričekati vijest.

Bruce Daglow napravi plan u cijelih nekoliko trenutaka. Objasni ga braći, a zatim se okrene k Dolly.

– Što još čekaš, djevojčice? Potreban mi je komad tvoje podsuknje.

II

John Morgan, vlasnik Ranča bikove lubanje, upravo je sjedio za ručkom.

Za stolom su još bili njegova kći Mary-Lou i Chet Quade.

Doc Smoky, opasan plavom pregačom, obletio je oko stola potrudivši se da lijepoj djevojci pripadnu najbolji komadi.

Osim njih sada nije bilo nikoga na ranču, jer su Brazos i Shorty rano ujutro krenuli u Hottdog City da bi odvezli pošiljku govedine i dovezli nove zalihe. A Leroy Spade, lovac na zvijeri, kojemu je nevrijeme uštavilo kožu na licu, opet je lutao planinom. General Carrington je bio u posjetu starom ratnom drugu.

– Tako... u slast vam bilo! – reče naposljetku kuhar, čije je brazdama izrovano lice podsje-

čalo na zemljopisnu kartu. – I prisjetite se da to izvrsno jelo potječe iz Meksika. Točnije rečeno, iz okruga Coahuila. Nadam se da ćete ga znati cijeniti... ta hranim vas samo poslasticama.

Mary-Lou podigne svoje rano i osebujno lišće.

– A kako se to zove? – zapita sa smiješkom.

– Zove se... zove se... eto... pa kako se zove? – Doc Smoky pucne palcem i kažiprstom. – Prokletstvo, zaboravio sam! Svedjedno u svakom slučaju potječe iz Coahuile. Uostalom, nekoć sam tamo imao prijateljicu. Bila je visokog roda... Oči su joj nalikovale na dva badema, a zvala se...

– Esmeralda – Chet Quade prisjeti staroga kuhara.

– Eh, odakle to znaš? – začudi se kuhar.

– Već nam po stoti put pričaš tu priču, Smoky. Mala je svojedobno bila nasljednica velike hacijende.

– Tako? Eto, onda sam nešto pobrkao. Kad čovjek poznaje toliko žena kao ja, može mu se lako dogoditi da zamijeni ime. Ona s hacijendom se zvala Dolores i bila je prava krasotica. Zanima li vas zašto se njome nisam oženio?

– Kaži mi radije što bi ovo moglo biti – Chet Quade pokazuje sadržaj svojega tanjura. – Je li to kobasica ili pečena glista?

– Ni jedno ni drugo – uzvraća Smoky. – Mlada čegrtuša! Uhvatio sam jednu samo za tebe, Chete. A znaš li kako? Ja sam je...

– Dosta sada! – poviče Mary-Lou. – Pokvarit ćete mi tek. Zar to želite?

– Nikako! Oprosti, Mary-Lou! – Doc Smoky se nasmiješi i pogleda sve oko stola. – Onda, kako vam se sviđa jelo?

– Oštro je – progovori Chet Quade. – Vraški oštro!

– Znači li to da ti ne prija?

– Evo, progutao ću. Kvario sam želudac i gorim stvarima.

Starac žučljivo pogleda mladića. Gnjevno strgne pregaču s trbuha, baci je u kut, izide i zalupi vratima za sobom.

– Uvrijedio se – predbaci John Morgan. – Ta zar ga uvijek morate naljutiti? Smoky se doista trudi. Kako bismo se osjećali kad ga ne bi bilo ovdje?

– Ja bih obavljala njegov posao – reče Mary-Lou.

Iz njezinih dubokih plavih očiju izvirivao je vragolan. Kosa joj je bila crna poput ugljena. Na zatiljku ju je skupila ukosnicama.

– Zar ti? – suho je zapita Chet Quade. – Zaboga, od ovoga trenutka neću više ništa loše reći Smokyju.

U očima rančerove kćeri nešto zaiskri.

– Zar možda sumnjas u moje kuharsko umijeće, Chete?

– Nipošto, Mary-Lou – nekadašnji revolveraš smiona lica nasmiješi se kao da je razoružan i pri tome pokaže dva niza sjajnih bijelih zuba. – Ali dobro znaš da ne volim puding i jela od brašna. Ne volim ni slatka jela, premda su tebi najdraža.

– Dobro... znam! Nikada više nećeš jesti puding sa šljivama, Chete!

Mary-Lou htjede još nešto kazati, no u tom trenutku se vratio Smoky.

– Dolaze tri jahača, šefe! – reče kuhar.

Tamnokosi rančer podigne pogled s tanjura.

— Stranci?

— Da, Johne.

John Morgan ustane. Bio je prilično visok, žilav i mršav a s njegova suncem opaljena lica zračila je odlučnost. Popravi pojas s revolverom, koji je nosio i na ranču, a zatim izide pred kuću.

Najavljeni jahači više nisu bili daleko. Njihovi prašinom pokriveni konji već su prošli ispod visokog okvira vrata u ogradi na kojem je visila golema bikova lubanja: znamen ranča Bull-Skull.

U sivim očima Johna Morgana odrazi se iznenađenje. Tek sada zapazi da je riječ o dva jahača i mladoj ženi.

Jedan od dvojice muškaraca se iskosio u sedlu a desna ruka mu je bila zavijena.

Nešto kasnije stranci zaustave svoje konje u dvorištu. Bruce Daglow dotakne obod svojega šešira u znak pozdrava.

— Živjeli! — pozdravi i pri tome se neopazice ogleda. — Čini mi se da ste vi gospodar. Koji je ovo ranč?

— Ranč bikove lubanje. Ja sam vlasnik — John Morgan mu odgovori prijazno, no ipak je bio na oprezu.

Iza njegovih leđa Doc Smoky i Chet Quade izidu pod otvoreni trijem da bi strancima pokazali kako njihov šef nije sam. U toj divljini se doista nikome nije moglo vjerovati.

— A vi? — zapita Morgan, kimnuvši crvenokosoj djevojci u znak pozdrava.

— Zovem se Daglow. Bruce Daglow. Putujemo u Gushole. U Stagebreaku nas je snašla ne-

volja. Neki klipani su dosađivali mojoj prijateljici i zbog toga je nastala pucnjava u kojoj mi je brat ranjen.

John Morgan na trenutak pogleda Cala, koji iskrivi usne u smiješak.

— Sigurno se ne osjeća dobro.

— Ne, nikako — Bruce lako potrese glavom. — Mislim da ima groznicu, a ne znam hoće li izdržati do Gusholea... Bojim se da bi mogao ispasti iz sedla. Bili bismo vam zahvalni kad biste nam dopustili da ostanemo ovdje dva dana.

— Ništa nam nije potrebno — doda Dolly Baxter, umješno zatreptavši vjeđama. — Naravno, platit ćemo vam.

John Morgan nije vidio nikakvih razloga zbog kojih bi morao posumnjati u riječi Brucea Daglowa. Osim toga svi su ga poznavali kao gostoljubiva čovjeka.

Ne razmišljajući mnogo, odgovori:

— U redu. Smjestite se u suši. Ništa ne morate platiti — nekoliko trenutaka kasnije okrene se k djevojci i doda: — Vi možete spavati u kući, gospodice.

— Lijepo, doista ljubazno, gospodine Morgane! — Dolly se slatko nasmiješi. — Ipak, radije bih spavala u suši.

— Kako želite. Sjašite dakle i operite se na zdencu. A i konji su vam zacijelo žedni. Koral je prijeko.

John Morgan još nije mogao naslutiti kako će se pokajati zbog svoje susretljivosti.

III

– Smještaju životinje u koral – poviče Rick Daglow preko ramena. – To znači da ih rančer nije odbio.

Zadovoljni smiješak mu preleti preko štakorskog lica. Spusti durbin što mu ga je ostavio Bruce da bi mogao promatrati ranč.

Zatim se odmakne od ruba stjenovite terase i pođe k bratu koji se nalazio u sjeni golemoga stabla. Bilo je toliko veliko kao da je raslo već stoljećima.

– Onda, što sada kažeš?

Hoss je sjedio naslonjen leđima na stablo a goleme ruke je prekrizio preko trbuha. Zmirnuo je jednim okom.

– Sve se odvija kako valja. Da, Bruce dobro zna što radi. Sada će čekati povoljnu priliku da zaskoči one ljude dolje. A onda ćemo pokupiti zlato...

– Da, Hoss, bit će upravo tako. Sasvim je svejedno hoćemo li ga izvaditi sutra ili prekosutra. Cijelu godinu smo iščekivali taj trenutak a dan više ili manje doista nije važan.

– Eto, tako je kako kažeš – Hoss dohvati bocu viskija što je ležala pokraj njega, otčepi je zubima i povuče dug gutljaj.

Zatim navuče svoj masni šešir još dublje na čelo i ponovo prekrizi ruke na trbuhu.

Rick sjedne pokraj njega i položi pušku uza se.

Rasedlani konji bili su u blizini. Strugali su kopitima po kamenju između kojega je samo tu i tamo izvirivao poneki čupe-rak trave.

Bilo je vraški vruće. Unatoč velikoj udaljenosti životinje su njušile vodu. Možda su čak slu-

tile da u dolini ima izvršne trave. Dakako, tu je nije bilo. Zbog toga su životinje bile nemirne i nezadovoljne.

Jedan konj odjednom zarže... Trenutak kasnije negdje zaštopota sipina a neki kamen se bučno sruši u dubinu.

Rick Daglow zaskiči poput čegrtuše prilikom ujeda. Automatski potegne za puškom. Oči mu se odmah pokrenuše u smjeru iz kojega je začuo šumove. A zatim prokune promuklim glasom.

Otkrio je nešto što mu se nimalo nije svidjelo.

Tri Indijanaca.

Poput kipova su se ustobočili na svojim pjegavim poludivljim konjima koje su zauzdali na grebenu udaljenom oko dvjesto metara.

Tamnosmeda tijela su im uljasto sjala na suncu. Crna kosa im je lepršala na vjetru. Lepršale su i grive konja. Vršci kopanja su sjali.

– Kiowe! – poviče Hoss. – Prokletstvo, već su nas otkrili!

Rick ne odgovori, već trgne svoju pušku i nacilja u naga prsa srednjega jahača.

Prasne hitac.

Pogođeni Indijanac se trgne. U jednom trenutku se učinilo da će se natraške sváliti s konja. No u posljednjem času se uhvatio za grivu.

Rick Daglow se hladno nasmije. U njegovim svijetlim očima zaškri nagon ubojice. Mu-njevito ubaci novi metak u cijev.

– Pucaj, ludače! – dovikne Hossu, podižući pušku k rame-nu. – Moramo uništiti svu trojicu!

Sada i Hoss dohvati pušku.

Onako golem, nije bio tako brzih reakcija kao njegov žilavi brat, kojega bi obuzela napetost čim bi začuo zujanje mušice. Jedan pokraj drugoga zapucaju ispod sjene stabla. Praskanje hitaca se odbijalo od stijena. Ipak, promašili su svim hicima osim prvoga. Indijanci su hitro nestali.

Naglo su okrenuli konje i pridržavali teško ranjenoga druga.

Trenutak kasnije nestali su iza grebena.

– Prokletstvo! – prokune Rick Daglow i bijesno pljune.

Hoss nasloni pušku na drvo.

– Da, slabe smo sreće, Rick. A sada doista ne bi vrijedilo sljediti crvenokošce.

– Ne bismo ih mogli stići. Da dospijemo do grebena, morali bismo prevaliti barem dva kilometra. Neka vrag nosi te nitkove!

Hoss se sagne za bocom viskija, iskapi je i baci na kamen, tako da se razbila. Zatim zamišljeno pogleda Ricka.

– Vjerojatno nije bila nikakva greška što smo zapucali na Indijance.

– Zašto? Na ranču se ti hici nisu mogli čuti.

– I meni se tako čini. A oni Indijanci, Rick... kazao bih da su bili posve miroljubivi. Možda bi bilo bolje da smo ih ostavili na miru.

– Miroljubivi? – žilavi razbojnik prezirno pljune. – Ne možeš to nikada znati, Hosse. Taj klatež treba tamaniti gdje god čovjek na nj naiđe.

IV

– Dakle htjedoste u Gusho-

le? – zapita John Morgan preko stola.

Na nagovor Mary-Lou pozvao je braću Daglow i Dolly Baxter na večeru. Sada su još malo sjedili za stolom a Doc Smoky je bučno prao sude.

– Da, u Gushole – uzvratil Bruce, spretno savivši cigaretu. – Tamo smo naumili potražiti posao.

Pripali cigaretu i povuče dim. Pri tome se ogleda po jednostavnoj ali udobno namještenoj prostoriji za dnevni boravak. Brvna su izgledala poprilično svježje.

– Sve je ovo još novo – reče Bruce. – Zacijelo niste dugo u ovom kraju.

John Morgan ispriča Bruceu Daglowu kako potječe iz Alabame, kako je bio major i kako je naslijedio ostatke bratićeva ranča. S nekoliko hrabrih ljudi i tisuću grla stoke dojahao je ovamo, da bi počeo iz početka.

– To je pothvat! – reče Bruce. – Najprije se baviti pamukom, a zatim uzgajati stoku! I to u divljini Kolorada! Da, čovjek doista mora biti smion.

U njegovu glasu se razabirao prizvuk priznanja. No možda je to kazao samo iz zavisti, jer je točno znao da sam nikada ništa neće postići. A najmanje radom!

Brat mu Cal nije sudjelovao u razgovoru. Šutke je sjedio u svom kutu, ne skidajući očiju s Mary-Lou. A kad bi im se pogled slučajno susreli, on bi se nasmijsuljio, tako da je Mary-Lou bilo pomalo neugodno. Nehotice se primakne Chetu Quadeu.

Dakako, Chet je već odavno opazio kako taj ružni momak očima guta rančerovu kćer. Ali

ne reče ništa. No ipak nešto zaključí: doista ne bi bilo zgodno ostaviti Cala Daglowa s Mary-Lou nasamu. Bio je duboko uvjeren da je taj stranac spreman za svaku podlost.

Konačno i Bruceu upade u oči kako se Mary-Lou nelagodno osjeća zbog požudnih pogleda njegova brata.

— Cale! — poviče oštro. — Ne gledaj toliko u gospođicu! Ta nije u izlogu! — nasmiješi se Mary-Lou i doda ispričavajući se:

— Nemojte mu zamjeriti, gospođice. Dok je bio malen, majka ga je prečesto kupala u kipućoj vodi. I to mu nije činilo dobro... No inače je bezazlen — nakon tih riječi Bruce ustane i domahne Calu i Dolly. — Vrijeme je da se povučemo. Hvala za večeru! Bila je izvrsna, je li Dolly?

Crvenokosa kimne uz smijesak. Dok su muškarci razgovarali, čavrljala je s Mary-Lou.

— Dakako, Bruce. Mnogo vam hvala, gospodine Morgane!

— Ništa, gospođice. Kažite ne biste li radije prenoćili u kući.

— Ne, gospodine Morgane. Spavat ću u suši.

— A vaš brat? — zapita Morgan Brucea. — Možda bismo mu morali previti ranu.

— Ne, nije potrebno. Sami ćemo to učiniti — odbije Bruce.

Pošto je Bruce s Calom i Dolly napustio kuću, rančer pođe za njima.

S jednom svjetiljkom ušli su u sušu.

— Onda, što kažeš, Chete? — zapita John Morgan, zabravivši vrata iznutra.

— Ne svidaju mi se.

— Ni meni. Nešto tu nije u re-

du. A onom Calu, čini se, nije tako loše kako prikazuju. Progutat ću kravliji rep ako je momak ozbiljno ranjen.

— Možda ih traži neki šerif — pretpostavi Mary-Lou. — Zar to ne bi bilo moguće?

— Sve je moguće — reče John Morgan. — No ipak mislim da bi i te kako žurili kad bi im tko bio za petama. Što ti je ispričala djevojka?

— Eto, da je radila u nekom salonu. Moglo bi to biti točno. No inače... — Mary-Lou slegne ramenima. — Ne, ne vjerujem im. Možda su to neke sasvim sitne uši.

— Neće dugo ostati — reče čovjek iz Alabame. — A dok su ovdje, bit ćemo oprezni.

V

Svjetlo svjetiljke padne na lice Dolly Baxter i na njemu se jasno ocrtaju suncane pjege.

— Zašto ništa niste poduzeli? — zapita dok su prostirali pokrivače preko slame. — Prilika nije bila loša.

— Ne pričaj gluposti! — zareži Bruce Daglow. — Zar nisi bolje pogledala Morgana i onoga momka? Nisu to ljudi koje možeš zaskočiti samo tako. A osobito mi je neugodan onaj Chet Quade. Neprestano vreba poput pume koja se sprema za skok. Rančer je također kaljeno željezo.

— Zar se bojiš da bi mogli biti brži od tebe?

— Nipošto ih ne smijem potcijeniti. Nepovjerljivi su, Dolly. Promatraju nas. Prema tome, ne smijemo načiniti ni koraka o kojem nismo dobro razmislili. I još nešto! — Bruce pogleda Ca-

la. – Ne smiješ više tako gledati malu.

– Svida mi se.

– Ali ne tiče te se! Jesi li shvatio?

– Dakako, Bruce – Cal se nasimijulji i kimne. Sjedio je na napola praznoj vreći zobi. – U redu, upamtit ću. Radit ću samo što kažeš.

Cal je bio privržen bratu poput psa. Znao je da bez njega ništa ne može postići. Istina, nije bio sasvim glup, ali bio je nesposoban a djeluje samostalno.

U njegovoj glavi nešto nije bilo baš sasvim u redu. S vremena na vrijeme bio bi posve neuračunljiv i u tom stanju znao je biti vrlo opasan.

– U redu, Cale – uzvratil Bruce. – Sada ćemo leći a sutra ćemo vidjeti kako će biti. Na neki ih način moramo strpati u lonac. Svakako to moramo uraditi prije nego što se vrate kauboji o kojima je Morgan govorio. S njima bi bilo mnogo teže.

VI

Hotdog City, divlji rudarski grad u planinama Kolorada, te večeri je nalikovao na vještičji kotao. Saluni i igračnice uzduž Frontstreeta bili su pretrpani, a i dalje su dolazili jahači iz okoline i jurili gradom dižući silnu buku.

Bio je to dan isplate plaća. Rudari su imali pune džepove novca, koji su namjeravali potrošiti na različite poroke.

Shorty i Brazos su se polako kretali daskama ispod trijemova. Upravo su htjeli potražiti hotel. Obavili su svoj zadatak i namjeravali su se sutra ujutro vratiti na ranč Bull-Skull.

Shorty odjednom naglo zastane, povuče Brazoa za rukav i pokaže mu gostionicu iz koje je dopirala silna buka.

– Hej! – reče. – Čini mi se da se unutra nešto događa. Mogli bismo u toj rupi još nešto skoknuti prije spavanja.

– Nećemo – promrmlja Brazos. – Ionako si dovoljno popio, Shorty.

– U zabludi si, prijatelju. Silno sam žedan... da, mogao bih podnijeti još jedno piće!

– Samo umišljaš! Dodi, ta bude razuman! Tamo unutra je samo smrad. Osim toga, sutra nas očekuje putovanje.

Shortyju su bili nedostupni takvi razlozi.

– Pa dobro, ako ti ne želiš ući, poći ću sam! – reče odlučno.

Ostavi Brazosa i uputi se na krivim nogama do ulaza u salun.

– Hej, okani se toga! – poviče za njim Brazos.

No Shorty ga ne posluša. Brzo nestane u onoj rupi.

Probije se do bara ne osvrćući se na ljude oko sebe što su proklinjali jer im je gazio po prstima ili ih gurkao laktom pod rebra. Već poslije tri minute zauzme jedno mjesto za bařom. U idućoj minuti pred njim se nade čaša viskija.

Dok je polako pio i gledao u zrcalo iza bara, u njemu otkrije Brazosa.

– Eto, stigao si! – nasmije se. – Znao sam da me nećeš ostaviti samog.

– Ne bih to mogao opravdati – reče golemi kauboj. Stajali su jedan pokraj drugoga i pili. Kad bi ih tko promatrao, morao bi pomisliti na Davida i Golijata.

Shorty je bio neupadljiv patuljak. Barem dok je stajao. Međutim, kad je sjedio u sedlu, ostavljao je sasvim drugačiji dojam. Lice mu je podsjećalo na lukavu lisicu. Nosio je hlače koje su mu bile barem za tri broja prevelike.

U usporedbi s njim Brazos je bio pravi div. Činilo se da će mu se raspuknuti šavovi košulje na moćnom prsnom košu. Šake su mu nalikovale na maljeve.

Bili su nerazdvojni. A u taj su kraj stigli zajedno s Johnom Morganom.

— Kamo samo stavljaš sve to? — zapita Brazos Shortyja i zaklima glavom. — Ponekad bi čovjek povjerovao da imaš rupu u trbuhu.

Shorty ne odgovori, jer u tom trenutku neki pijani rudar posegne za bocom koju je barmen postavio pred Shortyja.

— Hej, ostavi to! — poviče Shorty i udari čovjeka po prstima. — To je moja boca!

Čovjek ustukne. Gledao je za dvije glave nižega Shortyja, ništa ne shvaćajući.

— Hej, zar si se zasitio života, mali? Ispričaj se odmah ili ću te utopiti u sudoperu!

— Da se ispričam? Zar tebi? I ne pomišljam na to! — prezirno reče Shorty. — Otvoriš li još jednom tu prijavu gubicu, natrpać ću ti je konjskim jabukama!

— Shorty, svladaj se! — upozori ga Brazos.

Međutim, već je bilo prekasno. Rudar podigne šaku i udari. Shorty se još stigao samo sagnuti.

Tako šaka neznanca samo skine šešir s njegove glave, a

zatim pogodi Brazosa u donju čeljust.

Nekog drugog čovjeka taj bi udarac sigurno oborio s nogu. No Brazos ostane stajati poput čvrste stijene. Ogłosi se samo nekim čudnim rezanjem.

A zatim podigne desnicu, dohvati rudara za prsa i privuče ga sebi poput lutke. Shortyja naprosto gurne u stranu.

— Nisam... nisam to htio! — zaprepašteno promuća rudar. — Oprosti, druže!

— Svatko to može kazati! — zagrmi Brazos.

U idućem trenutku tresne ga ljevicom po glavi a zatim ga ispusti.

Rudar s krikom poleti prema skupini i dva čovjeka povuče za sobom na pod.

Začuje divlje proklinjanje. Trijesak. Jedan od one dvojice baci se na rudara i stane ga udarati.

Ljudi opkole Shortyja i Brazosa. Prijetili su.

Brazos se zbunjeno nasmiješi. Poput medvjeda jakom kauboju premoć nije mogla utjerati strah u kosti. Kao mlatilica zamahne moćnim šakama i sruši trojicu napadača.

Rudar u međuvremenu dobi je pomoć. Neki snažni rudar baci se na njegova protivnika, crvenokosog momka. No sada se onaj drugi počne boriti rame uz rame sa crvenokosim.

Za ciglih nekoliko trenutaka razmahala se divlja tučnjava. Prijetila je da će zahvatiti cijeli salon.

Barman htjede spriječiti ono najgore pa odlučno posegne za sačmaricom s prepiljenim cijevima.

No Brazos uoči taj pokret i

pravilno ga protumači. Kako se nalazio na liniji vatre, nije čekao da strijelac upotrijebi oružje.

Ramenom se nasloni na bar, duboko udahne i napne sve mišiće. Na vratu mu iskoče prst debele kucavice. Lice mu poprimi boju zrele rajčice.

Začuje se bučno škripanje. Pod silnom Brazosovom snagom bar naposljetku popusti, pokrene se... Brazos upre poput medvjeda i pomakne bar k zidu, tako da je barman ostao uklješten između bara i police s bocama.

Teško dišući, Brazos se opet okrene k ljudima koji su se borili.

Shorty se nalazio u nezgodnom položaju, nekoliko momaka se oborilo na nj. No on se ipak borio hrabro, premda nije imao nikakvih izgleda za uspjeh.

Dvojicu od njih Brazos dohvati za kosu i tresne njihovim glavama.

Momci preokrenu oči a zatim im popuste koljena. Kauboj iz Teksasa ih tada naprosto ispusti, tako da su pali na pod. Trećega pograbi za ovratnik, okrene ga k sebi i zasadi mu zgrčenu šaku u lice.

Sada Shorty opet dode do zraka. Zahvalno pogleda Brazosa, a zatim se sagne i jurne glavom na štrkljastog momka koji ga htjede udariti sa strane. Projuri ispod šake i zabije čovjeku glavu u želudac.

Brazos se okrene drugom protivniku.

U međuvremenu se u tučnjavu uključi barem trideset ljudi. Više se nije moglo ustanoviti tko je na kojoj strani. Borili su

se svi protiv svih i nitko se nije zapitao tiče li ga se ta tučnjava. Mnogi su se morali umiješati jer su odjednom za to osjetili neku unutrašnju potrebu.

Buka je postajala sve veća, tučnjava je poprimala sve žešće oblike. Praskali su stolci i stolovi. Pucalo je staklo.

Djevojke su uz vriskove potrcale uz stube.

— Dodi... nestanimo, Brazose! — pozove Shorty pošto je skinuo s vrata onog štrkljastog.

— Zar već? Tek sam se valjano razmahao. Ne dolazi u obzir! — uzvрати Brazos. — Najprije ćemo ovdje načiniti red!

Ponovo se baci u gužvu.

Divljao je poput bika. I nije se zadovoljavao time da udara ljude oko sebe. Dohvaćao je protivnike jednoga za drugim i izbacivao ih napolje kroz vrata.

Shorty je poskakivao uokolo poput buhe i pri tome je radišno udarao.

Nehotice skoči na trbuh nekom čovjeku koji je ležao na podu i začuje njegov krik.

Salun se praznio. Brazos je već više od deset ljudi izbacio na svoj nemili način. A tako će postupiti i s drugima.

Upravo dohvati nekog čovjeka za ovratnik i tur i snažnim zamahom ga uputi za onima drugima.

Shorty je sjedio na ledima rudara koji je proklinjao. Dakako, pri tome ga je udarao šakama po ušima.

Čovjek ga se naposljetku otrese. Ta Shorty nije bio mnogo teži od muhe. Rudar ga dohvati za prsa i podigne s poda, a Shorty odjednom ugleda šaku kako mu srlja u lice... sada je

znao da mu se bliži gorki kraj.

No uto mu Brazos pritekne u pomoć. Jednim trzajem div ukloni rudara. I dok je čovjek trenutak kasnije letio kroz vrata, povukao je za sobom još dvojicu drugih.

Nekoliko minuta kasnije salun je bio prazan. Među razbijenim stolovima i stolcima ležalo je samo nekoliko onesviještenih.

Shorty, kojemu je jedno oko toliko nabreklo da je bilo posve zatvoreno, široko se nasmije Brazosu.

— Eto, posao bi bio završen! — reče i pljesne rukama kao da želi otresti prašinu. — A sada što prije odavde! Bit će najbolje da izidemo na stražnji izlaz.

— Bojim se da od toga neće biti ništa — reče Brazos, uzdahne i palcem pokaže na stražnja vrata.

Tamo su stajala dva čovjeka s koltovima u rukama. Na prsima su im sjale zvijezde. Bili su to šerif Hotdog Cityja i njegov pomoćnik.

— Ispružite malo ruke uvis, junaci! — zagrmi šerif. — Lišeni ste slobode!

— Baš nam je to nedostajalo! — prostenje Shorty, pokorivši se šerifu. — Lijepu si nam kašu pripremio! Čini mi se da nas ranč Bull-Skull neće tako skoro vidjeti.

VII

Bruce Daglow i Dolly Baxter sutradan ujutro poduzmu nešto što je nalikovalo na bezazlenu šetnju.

Polagano su išli uz obližnje jezero, nekoliko puta su zastali

da bi se divili kristalno bistroj vodi.

Naposlijetku zastanu pokraj zakržljalog stabla što se nalazilo na samoj obali, tako da mu je dio korijenja bio izvan zemlje.

— Tu je! — promuklim glasom će Bruce.

— Gdje? Točno mi kaži! — uzbuđeno reče Dolly.

— Na pet koraka udaljenosti od obale. Ali nemoj gledati u to mjesto. Uvjeran sam da nas promatraju. Bruce ne pokaže mjesto. Samo ga naznači glavom. — Da, tamo su sanduci.

— Zar u vodi?

— Ne. Pokriveni su slojem pijeska. Sada mi je drago što smo se potrudili. Inače bi ih netko mogao slučajno pronaći.

Uz obalu je voda bila duboka samo nešto više od pola metra. Vidjelo se dno. Između kamenja su se razvijale alge. Čak i tamo gdje su Bruce Daglow i njegovi drugovi prije godinu dana zakopali sanduke sa zlatom.

Bruce zašuti i stane gledati u ono mjesto kao da je pogledom htio proći kroz dno jezera da bi ugledao sanduke.

Zlato! Vrijedilo je najmanje pedeset tisuća dolara! Uskoro će ga izvući i onda će, si moći dopustiti svaku raskoš.

— Da netko nije pronašao zlato?

Djevojčin glas ga prene iz misli. Potrese glavom.

— Nikako, lutkice! To je posve isključeno. A tko bi ga pronašao? Zar možda John Morgan? Po glavi mu se vrzu samo njegove krave. I ne sluti da se na njegovoj zemlji nalazi blago koje vrijedi više od čitavoga ranča.

– Naravno, Bruce – Dolly se nasmiješi svom najdražem. – Bila je to samo glupa misao... Oh, ne mogu više dočekati da naposljetku izvučemo to blago!

– Ni ja, draga. Ali ne smijemo biti brzopleti, moramo sačuvati svoj mir. Sve bi bilo jednostavno da nisu podigli ovaj prokleti ranč... Sanduci bi već bili napolju. No ovako... Bruce bijesno pljune u vodu.

– Nemamo više mnogo vremena – reče djevojka. – Večeras će se vratiti na ranč ona dvojica. A kad i oni budu ovdje...

– Dotad ćemo sigurno imati uzde u rukama – prekine je tamnokosi razbojnik. – Čekam samo da Morgan i Quade naposljetku odjašu na pašnjak. Ili barem jedan od njih. Čim jedan odjaše, s ostalima će nam biti lakše. Ponajprije se moramo dokopati djevojke.

– Čini se da nijedan od njih neće napustiti ranč, Bruce.

– Valja pričekati. Samo pričekati, Dolly! Ne mogu momci cijeli dan biti ovdje. Naći će se kakav posao.

– Tome se možeš samo nadati, Bruce. A što ako ipak ostanu? S onim Docom Smokyjem su trojica. Ni njega ne smijemo potcijeniti! Što će biti ako nam ne pruže nikakvu zgodu?

– O tome još nisam razmislio.

– Moraš razmisliti. Hoćeš li da ti kažem što bih ja u tom slučaju učinila?

– Pa što?

– Pokušala bih noću izvući blago. Neopazice razumiješ li?

– Tako nećemo uspjeti, Dolly. Ranč je preblizu. Čuli bi nas.

Ali ne brini se. U jednom trenutku ćemo dospjeti u bolji položaj. Ta dan je tek započeo!

VIII

Sunce se diglo. Svijetlim zrakama obasjalo je terasu na kojoj su Hoss i Rick Daglow logorovali još od jučer. Dva tako različita brata prespavala su noć pod golemim stablom. Sada su opet promatrali ranč.

Rick Daglow je držao durbin na oku.

– Što vidiš? – zapita ga Hoss, stojeći pokraj njega.

– Ništa osobito. Netko je pokraj zdenca. Ali ne mogu prepoznati tu osobu.

– Prokletstvo! Koliko ćemo još čekati ovdje? Bruce bi nam mogao već jednom dati znak.

– I ja to kažem. No možda će idućih sati doći ovamo i kazati nam što se događa.

Rick spusti durbin i pruži ga Hossu.

– Promatraj! Sjest ću malo u sjenu.

Hoss kimne. Stavi durbin na desno oko i stane ga pomicati sve dok mu se zgrada ranča Bull-Skull nije našla pred lećama. Muhe su zujale oko snažnoga čovjeka. Znoj mu se slijevao niz vrat. Sunce je nasmiljeno palilo.

– Hosse!

Hoss se začudeno okrene i zapazi kako mu brat pokazuje nazubljeni hrbat planine. U idućem trenu mu se učini da neka ledena ruka poseže za njim...

Ugleda Indijance! Prilike jačača su se ukipile u širokom lancu na samom sljemenu. Očito su promatrali terasu na kojoj su se nalazili Hoss i Rick.

John Morgan je stajao ispred kuće i zamišljeno promatrao Brucea Daglowa koji se naslonio na vrata suše i tiho razgovarao s Dolly.

Rančeru se nije nimalo svidalo što su stranci još na ranču. Njihovo vladanje mu se već odavno učinilo sumnjivo. Bio je duboko uvjeren da je Cal Daglow sasvim sposoban za jahanje, pa i za štošta drugo.

Što čekaju braća Daglow? Zašto ne odjašu? I što znače ti vrebajući Bruceovi pogledi?

Razmišljanje Johna Morgana prekine topot kopita. Dva jahачa su se s juga približavala ranču. Stranci su tjerali konje kao da ih progoni roj osa.

Malo kasnije rančer uoči i razlog njihove žurbe.

Progonili su ih Indijanci. Dvadesetak Kiowa je punim trkom jahalo za njima. Poglavica Big Nose i njegovi ratnici...

I oni pokraj suše već su zapazili dvojicu progonjenih i progonitelje. Bruce Daglow prokune i posegne za revolverom a Dolly Baxter krikne.

— Samo nemojte izgubiti živce! — dovikne im John Morgan. — Ostanite tamo... neka vam ne padne na um da pucate!

Bruce sa čuđenjem zapazi da prisutnost Indijanaca nije nimalo uznemirila rančera. Isto se tako vladao i Chet Quade: bez ikakve žurbe izišao je iz obora. Bio je posve miran. Indijance, čini se, nije smatrao nimalo opasnima.

Rick i Hoss Daglow ujašu u dvorište ranča. Naglo zaustave znojem oblivene konje i iskoče iz sedla.

Na njihovim licima zaraslim u brade odražavao se smrtni

strah. Teško dišući potrče u kuću, ne obazirući se na životinje.

— Zahtijevamo vašu zaštitu! — poviče Rick Daglow glasom koji se lomio od uzbuđenja. — Morate nam pomoći, gospodine! Crvenokošci...

— Vidio sam ih — prekine ga rančer, odjednom izvuče kolt i uperi ga u Ricka i Hossa. — Čemu toliko žurite? Stanite i kažite što se dogodilo!

— Čemu dugačka objašnjenja? — prostenje Rick. — Ta i sami vidite da nam rade o glavima! Dužnost vam je da nam pomognete... Zašto nam još i prijetite?

— Da... čemu to? — umiješa se Hoss sav uzburan. — Ta pustite nas u kuću, čovječe! Indijanci će začas biti ovdje, napast će... Budemo li složni, lako ćemo s tim davolima izići na kraj.

Kiowe su u međuvremenu stigli do ranča. Na zapovijed poglavice zauzdali su konje izvan dvorišta i načinili polukrug.

Morgan to zapazi krajičkom oka. Ne posvećujući Indijancima gotovo nikakvu pažnju, mirno uzvrat:

— Neće napasti! Naravno, budete li pravili gluposti... Vrijedi to i za vas tamo prijeko! — dovikne Bruceu i Calu Daglowu. Cal se upravo pojavio na vratima suše, a Dolly se oprezno povukla. — Odložite oružje i prepustite sve meni! Ne morate se ničega bojati.

— Zar poznajete nitkove? — zapita Hoss.

John Morgan podigne obrve.

— Ne bih kazao da su nitkovi... Da, poznajem ih i pregovarati ću s njima. No prije bih želio

saznati što ste im učinili. Zašto vas progone?

– Mi? Ništa im nismo učinili – poviče Rick. – Vaše pitanje je vraški čudno! Zar držite s tim divljacima ili...

– Očekujem odgovor! – oštro ga prekine rančer. – Dakle što ste im skrivili?

Hoss i Rick se brzo pogledaju. Šutjeli su.

– Pa lijepo – progunda Morgan. – Ona će mi to kazati poglavica. Eno ga, već dolazi!

IX

Big Nose sjaše. U pratnji dvojice ratnika dostojanstveno se približi zgradi ranča.

Poglavica Kiowa je izgledao sjajno. Preko ramena je prebacio crno vučje krzno a oko vrata je imao ogrlicu od grizlijevih pandža. U kosu je zatakao tri pera. Nije bio star. Imao je golem nos i očito je po njemu dobio ime.

Zastane pred kućom. Pogled svojih crnih očiju usmjeri na Johna Morgana. Pri tome podigne desnicu i pokaže dlan.

– How! – izusti grleno.

– How! – uzvratí rančer. –

Budi pozdravljen, Big Nose!

Poglavicu je upoznao čim je stigao u dolinu. Obojica su odmah osjetila međusobnu naklonost. Poštovali su jedan drugoga i John Morgan je dobro znao da ga Big Nose ne namjerava protjerati sa svog lovnog područja. Poglavica je bio isuviše lukav a da bi započeo rat protiv Morgana. Odavno je shvatio da bijelci mogu biti i korisni ako čovjek prema njima pravilno postupa.

– Mislim da si došao zbog

ova dva čovjeka – reče rančer poslije kraće šutnje i pokaže na Hossa i Ricka.

Big Nose kimne. Razumio je svaku riječ, jer je nekoliko godina pohadao misijsku školu. Govorio je besprijeckorno engleski.

– Tako je. Johne Morgane. Ta dva nitkova su bez razloga ubila mogega ratnika.

– A gdje se to dogodilo, Big Nose?

– U Cochetopa Hillsu. Još jučer – poglavica okrzne dvojicu nitkova sumornim i istodobno prezirnim pogledom. – Na jednoj stjenovitoj terasi, na kojoj smo ih i danas zatekli. Imali su i dva teretna konja.

John Morgan napregne uši. Odmjeri čovjeka.

Što ste tražili u Cochetopa Hillsu?

– Zlato – ustvrdi Rick Daglow. – Uostalom, crvenokožac laže. Samo smo se branili!

Rančer mu ne odgovori, već reče poglavici:

– Sigurno želiš da ti predam ova dva čovjeka. A što bi učinio s njima, Big Nose?

– Kaznio bih ih zasluženom kaznom. Ne lažem, Johne Morgane. Dva moja ratnika bila su prisutna kad se to dogodilo. I na njih su otvorili vatru. Mogu posvjedočiti da je riječ o ubojstvu. Ta zar se mora braniti čovjek koji nije napadnut?

– Nipošto, Big Nose. Zar su se tvoji ljudi vladali posve miroljubivo?

– Miroljubivo poput mladih prerijskih pasa. Jahali su kao izviđači.

– Ali mi smo se osjećali ugroženima! – poviče Hoss Daglow. – Bilo je naše pravo...

John Morgan odmahne.

– Nitkovi poput vas uvijek sebi prisvajaju pravo. Umislili ste da su Indijanci nešto poput divljači za odstrel! Uostalom, ne vjerujem vam ni jednu riječ!

– Zar vjerujete crvenokošcu?

– Big Nose nema razloga da laže. Savjetovao bih vam da ga ne nazivate lašcem. Time nećete nimalo olakšati svoj položaj.

– Zacijelo ste s njim pod istim šeširom! – uzruja se Rick Daglow. – Zar možda namjeravate da nas prepustite njemu na milost i nemilost? To bi vas moglo skupo stajati! Strogo je zabranjeno izručiti bijelca crvenokošcu!

John Morgan ne odgovori. Njegov kolt je još bio uperen u došljake.

Chet Quade je imao na oku Brucea i Cala.

Bruce je nervozno grickao donju usnu. Pravio se da ne poznaje braću. Znao je da im mora pomoći ako Morgan odluči da ih izruči poglavici Kiowa. Bruce to neće dopustiti.

No s druge strane, Bruce je morao misliti i na skriveno blago, koje najvjerojatnije nikada neće vidjeti ako ovdje dođe do borbe. Nalazio se u doista neugodnu položaju.

– Zacijelo se nećeš protiviti tome da odvedem ove dvije smrdljive životinje? – zapita Big Nose.

John Morgan ne odgovori odmah. I on se nalazio u teškoj situaciji. Ako poglavica Kiowa ostane pri svom zahtjevu, nitko ga neće moći spriječiti u njegovu ostvarenju.

– Razumijem tvoju želju da ih odvedeš – naposljetku će

Morgan. – No ipak bi bilo dobro kad bi odustao od svog zahtjeva.

– Zašto, Johne Morgane?

– Ako ti ih izručim, moglo bi to izazvati neugodne posljedice za mene. I ne samo za mene već i za tebe. Ponajprije za tebe, Big Nose. Naime, narediš li da bijelce ubiju, vojnici se neće šaliti...

– Pih! Ne bojim se plavih uniformi! – prezirno reče poglavica.

– Znam to, Big Nose. Unatoč tome ne smiješ ih učiniti neprijateljima. Kažnjavanje ovih ljudi radije prepusti bijelcima. Predložit ću ti nešto, Big Nose: prepusti nitkove meni, a ja ti obećavam da ću ih odvesti k šerifu u Hotdog City.

– Što bi se tamo s njima dogodilo?

– Vjerojatno bi im stavili omču oko vrata i povukli ih na stablo.

– Zar bi ih objesili?

– Da, tako se naziva ta kazna. Pristaješ li? Poglavica se krzmao.

Zatim mu tamnim licem preleti čudan smiješak.

– Neka odluče tri mala prijatelja!

– Na što to misliš?

Big Nose pokaže Doca Smokyja, koji se u međuvremenu pojavio na vratima sa sačmaricom u rukama.

– Neka donese tri male bijele kocke. One stvarčice sa crnim točkama. Bacat ćemo ih nas dvojica, Johne Morgane. Pobijediš li, moći ćeš odvesti ova dva pasja sina k šerifu u grad da ih on objesi. Izgubiš li, ja ću ih kazniti.

Čovjek iz Alabame se morao nasmiješiti unatoč ozbiljnosti

situacije. Znao je da je poglavica po naravi kockar. I nije to prvi put da je ljude s ranča Bull-Skull izazvao na taj način. Doc Smoky mu je već nekoliko puta bio žrtva.

Sada je Big Nose naumio kockom odlučiti o izručenju dvojice koja su ubila njegova ratnika. I od toga ga nitko neće odgovoriti.

– Pristajem – reče rančer.
– Smoky, donesi kocke!

X

Bruce Daglow procijedi kletvu kroz zube.

– Morgan se zaista upustio u to – prišapne Dolly, koja je oprezno promolila glavu kroz vrata suše. – A što ako izgubi?

Prije nego što mu je djevojka mogla odgovoriti, Chet Quade se našao pokraj njega i Cala.

– To vas se nimalo ne tiče – upozori ih. – Ne miješajte se bez obzira na ishod. Jeste li me razumjeli?

Bruce Daglow kimne. Lice mu je bilo smrknuto.

John Morgan i poglavica sjednu na trijem. Između njih se nalazila mala kožnata kutija s kockama od bjelokosti. Big Nose posegne za kockama, no predomisli se.

– Najprije valja razoružati i svezati ovu dvojicu – reče i pokaže na Hossa i Ricka Daglowa.

Doc Smoky i ona dva ratnika su ih držali na nišanu.

John Morgan kimne.

– Oduzmi im pucaljke, Smoky!

– Nikako! – poviče Rick. – Ne dolazi u obzir. Nećemo dopustiti...

– Ta nećete valjda vi odlučiti!

vati! – oštro ga prekinu rančer.
– Pomaknete li se samo, neću kockati. Neka vas onda Big Nose odvede!

Ne pružajući otpor, dopustili su nakon tih riječi da im Smoky oduzme revolvere i sveže ruke.

– Sada možemo početi – zadovoljno će poglavica.

John Morgan kimne.

– Svaki baca tri puta. Počni!

Big Nose protrese kocke u kutiji i baci ih. Postigne trinaest.

Johnu Morganu posreći četrnaest.

– Prvo kolo pripada meni – nasmiješi se.

Big Nose ljutito zagunda. Stavi kocke u kutiju i ponovo ih protrese. Drugo bacanje pripadne njemu. John Morgan je sada postigao tri poena manje. Big Nose zadovoljno otpuhne.

– Još nisi pobijedio – reče rančer. – Sada smo jedan prema jedan. Baci!

Poglavica posegne za kockama. Ovaj put ih je dugo tresao. Naposljetku ih iz zamaha baci na daske trijema.

Šesnaest! Big Nose zbroji poene u tren oka. Siguran u svoju pobjedu, pogleda rančera i reče:

– Sada si ti na redu, John Morgan!

Vlasnik ranča Bull-Skull kimne. Ravnodušno pokupi kocke i protrese ih u kožnatoj kutiji. O tom će bacanju ovisiti sudbina dvojice zatočenika.

Dogodi se nešto čudnovato: i John Morgan postigne šesnaest poena.

– Neodlučno! Morat ćemo još jednom bacati, Big Nose.

Poglavičine oči zaiskre. Uživao je u tom dražkanju živaca.

Kad je smeđom rukom ponovo posegnuo za malim bijelim kockama koje su ga magično privlačile, nije nimalo žurio.

Polako je tresao kutiju i pri tome pravio neke čudne pokrete rukom, kao da time može utjecati na kocke.

Dobije dvije šestice i jednu peticu. Sedamnaest. Ishod koji je teško nadmašiti. Pobjedonosno pogleda rančera.

Ovaj ostane posve miran. Bilo mu je jasno da je Big Nose gotovo pobijedio. Bez riječi dohvaća kocke.

Svi se pogledi usmjere u njega. Čak se i Hoss i Rick Daglow primaknu. Nitko ih u tome nije priječio.

Nekoliko trenutaka čulo se samo klopotanje kocaka. Svi su, čini se, ostali bez daha. I svi su čujno izdahnuli zrak iz pluća kad su kocke naposljetku pale.

John Morgan je postigao tri šestice! I time pobijedio.

Na poglavičinu licu se ne pomakne ni jedan mišić. Indijanac prihvati poraz bez pritajene mržnje. Umio je i gubiti.

Zatočenici odahnu s olakšanjem. I Bruce Daglow se opusti.

Poglavica ustane. — Pobijedio si — reče Morganu. — Zatočenici pripadaju tebi. Odvest ćeš ih u Hotdog City i predati šerifu.

— Kako sam kazao, Big Nose — ozbiljno uzvratil John Morgan. Poglavica kimne i podigne ruku na pozdrav. Domahne svojim prijateljima i zaputi se prema konjima.

Kiowe odjašu.

XI

— Prokletstvo... bilo je vraški vruće! — otme se Ricku Daglowu.

— Nisam se nadao da ćete nas izbaviti. — Svaka vam čast, gospodine Morgane!

— Doista vam moramo zahvaliti! — doda Hoss. — Izvrsno ste to izveli. Već sam se vidio na mučeničkom stupu... spremao sam se da napišem oporuku.

Rančer ih hladno odmjeri.

— Kako se zovete?

Bruce Daglow im pride i dobaci braći upozoravajući pogled. Rick shvati što je brat mislio.

— Zovem se Hank Miller — uzvratil Rick. — A moj prijatelj se zove Brett Stone.

— Odakle dolazite?

Rick Daglow počne krzmati.

— Zašto vas to zanima?

— Ta zar vam je možda neugodno moje pitanje?

— Nije gospodine Morgane. Zašto bi bilo? Neko vrijeme smo proveli u Golden Cityju. Posljednja dva tjedna smo lutali planinama, jer smo se nadali da ćemo otkriti rudnik. Želite li saznati više, oslobodite nas najprije tih spona!

Žilavi razbojnik pruži rančeru svezane ruke.

— Moram vas razočarati — suho uzvratil John Morgan. — Ostat ćete svezani!

— Hej, kakva je to šala? — zareži snažni Hoss. — Ta nećete nas valjda zaista odvesti u Hotdog City?

— Da, baš to namjeravam. Dao sam poglavici riječ i održat ću je.

— Čovječe, da vi niste šaljivčina? Pa što mislite, što će izići iz toga?

— Zasad vam još ne mogu točno kazati — odgovoril John Morgan. — Uostalom, ne zani-

ma me. Odvest ću vas k šerifu, a sve drugo je njegova briga. Možete biti sigurni da će neki od crvenih ratnika ostati u blizini, kako bi provjerili hoću li vas doista odvesti u Hotdog City.

Rick procijedi kletvu kroz stisnute zube.

Hoss također prokune.

— Pa nemojte to primiti tako tragično, ljudi — umiješa se Bruce Daglow. — Ta što vam se može dogoditi? Još nikada nisam čuo da bi objesili nekog bijelca zato što je ubio Indijanca. Serif će vas ubrzo pustiti... Okladio bih se da ćete uskoro biti slobodni.

Posljednjom rečenicom htjede naznačiti braći da se mogu osloniti na nj, da će ih osloboditi iz zatvora ako tamo završe.

Momci shvate prikriveni smisao njegovih riječi. Prestanu proklinjati i protiviti se.

XII

Spusti se večer. Mary-Lou je upalila svjetla u glavnoj zgradi ranča i spustila kapke na prozorima. Zatim se okrenula k ocu, koji je stajao leđima okrenut kaminu.

— Zar da opet pozovem goste na večeru?

— Nemoj, Mary-Lou — rančev odgovor je bio gotovo žestok. — Ne bih želio da mi onih troje ponovo uđe u kuću. Uostalom, već sam im kazao neka odjašu.

— I?

— Krenut će sutra ujutro. Dotad nećeš smjeti sama iz kuće, Mary-Lou. Jesi li me razumjela?

— Jesam, oče... zapravo, ni-

sam — začuđeno pogleda oca.

— Zar se nešto događa?

John Morgan slegne ramenima.

— Ne znam kako da ti to kažem. Obuzeo me neki čudan osjećaj. Braća Daglow pobuduju dojam da imaju neke skrivene namjere. Nikako se ne mogu osloboditi sumnje da dobro poznaju onu drugu dvojicu. Možda čak pripadaju u isto društvo.

— Misliš li to zato što su Miller i Stone... ili kako se već zovu... već jučer bili u ovom kraju?

— Da, upravo stoga. Naprosto ne mogu vjerovati da bi u Cochetopa Hillsu tražili zlato.

— Ali ne možeš im dokazati ni suprotno.

— Ne mogu — rančer potrese glavom, priđe k stolu i sjedne.

— Doista, ne mogu im dokazati ništa. Znam samo da su ubili jednog velikog Kiowu. I zbog toga neće ozbiljnije nastradati. No unatoč tome moram ih odvesti k šerifu. Chet će me pratiti.

— Nadam se da će se u međuvremenu vratiti Shorty i Brazos — reče Mary-Lou. — Zapravo bi već morali biti ovdje, je li?

— Dakako — rančer kimne.

Ude Doc Smoky. Zatočenicima je upravo odnio juhu od graha. Chet Quade, reče, pripazit će na njih.

I prijeko, u suši, gorjelo je svjetlo. Tamo su sjedili Bruce Daglow, njegov brat Cal i Dolly. Bilo je to pravo ratno vijeće.

Bruce je isprva bjesnio na Hossa i Ricka. U međuvremenu se pomirio s novom situacijom. Zapravo i nije bila tako loša. Kad s onom dvojicom krenu u Hotdog City, na ranču će biti još

manje ljudi. A to je svakako prilika koju valja iskoristiti.

Znao je, doduše, da treba da stignu dvojica kauboja, no ipak je vjerovao da neće nastati nikakve teškoće.

A onda prođe još jedna noć a da se nijedan od dvojice kauboja nije vratio. Bila je to sretna okolnost, izvrsno se uklapala u plan braće Daglow. Da, sada će biti sasvim jednostavno ostvariti naum.

U svjetlu prvih zraka sunca Bruce, Dolly i Cal napuste ranč.

Sat kasnije John Morgan i Chet Quade krenu s dva zatočnika u Hotdog City.

– Pripazi malo, Smoky! – reče rančer iz sedla. – Bude li kakvih nevolja, morat ćeš se sam snaći. Neka sam vrag zna gdje su ostali Brazos i Shorty. Nadam se da ćemo ih susresti putem. Prema tome, ti si odgovoran za Mary-Lou!

– Čuvat ću je kao zjenicu oka – obeća kuhar.

XIII

Bruce i Cal Daglow s djevojkom nisu odjahali daleko. Prevalili su otprilike dva kilometra i zaustavili konje iza jednog lanca brežuljaka. Tu su sjahali. Već su gotovo pun sat ležali u zaklonu između grmlja i promatrali ranč.

Bruce razvuče lice u podrugljiv osmijeh.

– Evo, dolaze!

Na udaljenosti od nekoliko stotina metara, na jednoj uzvisini, pojave se četiri jahača. Dva jahača bila su njihova braća.

Ruke Ricka i Hossa Daglowa bile su vezane o jabuku sedla. Konje su im uzdama vodili John Morgan i Chet Quade.

– Zar ne bismo rančera i onog drugog klipana mogli puškama skinuti sa sedla? – zapita Cal Daglow, radujući se novom pothvatu.

Bruce potrese glavom.

– Nipošto, Cale. Udaljenost je prevelika. Promašimo li, pokvarit ćemo sve. Neka samo jašu. Ne umiju li si naša braća sama pomoći, kasnije ćemo ih izvući iz zatvora.

Skupina jahača se udaljavala. Skrene na cestu koja je vodila u Hotdog City.

Braća Daglow i djevojka gledali su za njima sve dok nisu nestali iza nekog brežuljaka. Ubrzo utihne i topot kopita.

– Tako, sada smo mi na potezu! – reče Bruce Daglow, ustane i pođe prema konjima.

Svi troje odjašu na ranč Bull-Skull.

Kad su petnaestak minuta kasnije zauzdali konje na rubu dvorišta Doc Smoky izide iz kuće sa svojom saćmaricom.

Zastane pod trijemom s napola podignutom cijevi puške. Mrzovoljno je promatrao jahače.

– Hej, što još ovdje tražite?

– poviče Smoky.

Dolly Baxter ujaše sama u dvorište.

– Žao mi je, gospodině – reče sa smiješkom. – Morali smo se vratiti. Nešto sam izgubila.

– Ta što ne kažete! – na licu Doca Smokyja odrazi se nevjerica. – Što ste izgubili?

– Medaljon. Mora biti negdje u suši. Mogu li ga potražiti?

Starcu se to nije nimalo sviđalo. Međutim, poslije kraćeg razmišljanja ipak pristane.

– Pa dobro – progunda. –

Pogledajte. No vas dvojica ostanite gdje se nalazite!

Reče to Bruceu i Calu, koje nije ispuštao iz vidika. Obojica su se smješkala i ostala na konjima. Dolly Baxter sjaše. Ostavi konja i pode u sušu.

Iza kuhara se pojavi Mary-Lou, no ipak zastane na vratima.

– Što je, Smoky?

– Ništa osobito. Crvenkoša je nešto zaboravila. Podite unutra, gospodice Morgan.

No Mary-Lou ostane na vratima.

Dolly Baxter se dugo zadržala u suši. Naposljetku izide.

– Ne mogu ga pronaći! – reče zdvojno Smokyju.

– Onda si to vjerojatno izgubila negdje putem, ta kazao sam ti! – dovikne joj Bruce. – Dodi sada, moramo dalje! Izgubili smo mnogo vremena.

– Najprije bih htjela pronaći svoj medaljon – tvrdoglavo uzvratila Dolly. – Mora biti u suši! Kad bih samo znala gdje je...

– Ah, okani se toga! Kupit ću ti novi.

– Moram ga pronaći! Pričekajte, potražiti ću ga još jednom.

– Ta djevojka je sišla s uma!

– naljuti se Bruce Daglow. – Ne dodeš li odmah ovamo – dovikne joj – odjahat ćemo bez tebe u Gushole!

– Onda odjašite! – Dolly Baxter gnjevno lupne nogom.

Mary-Lou se prisjeti da je strankinja uistinu nosila medaljon koji sada nije imala o vratu.

– Pomoći ću vam – ponudi se Mary-Lou.

– Zar zbilja? To je doista ljubazno. – Dolly se uljudno nasmiješi.

Docu Smokyju se baš nije sviđalo što Mary-Lou napušta trijem i izalazi na dvorište. Ali nije je ometao. Njegovo nepovjerenje je malo popustilo.

Ipak, njegova je sačmarica neprestano bila uperena u braću Daglow. No njima to, čini se, nije nimalo smetalo.

Djevojke uđu u sušu i počnu pretraživati tlo.

– Ako ste doista ovdje izgubili medaljon, mora se ovdje i naći – reče Mary-Lou. – Bilo bi smiješno kad ga ne bismo mogle pronaći.

– Tako je – uzvratila Dolly Baxter. – Znaate, neobično mi je drag. To mi je uspomena od majke.

Mary-Lou kimne suosjećajući. Odjednom se sagne, jer je opazila neki sjaj u salmi.

– Tu je!

Pidigne nakit i htjede ga pružiti vlasnici uz radosni smijeh.

No ukoči se u pola pokreta.

Mary-Lou ugleda otvor cijevi »derringera« koji je Dolly Baxter uperila u nju.

– Hajde k vratima! – prosikće Dolly poput zmije.

Mary-Lou je poslušna. Znala je da ne može ništa drugo učiniti. Nasjela je na glupu varku.

Blijeda lica pode prema otvorenim vratima. Dolly je tamo zaustavi. Pogled Mary-Lou susretne se s pogledom Doca Smokyja. Djevojka bespomoćno slegne ramenima. »Derringer« joj je sada bio uperen u sljepoočicu. Starac se ukoči od toga prizora. Na licu mu se odrazi užas.

– Odbaci pušku, stari – dovikne mu Dolly – inače će Mary-Lou dobiti tane u glavu!

Doc Smoky shvati da tu prijetnju mora smatrati ozbiljnom. Sve se moglo očekivati od crvenokose djevojke.

Krzmio je unatoč tome. Popusti li sada, bit će izložen milosti i nemilosti razbojničke družine.

— Onda... što je? — oštro će Dolly. — Želiš li da ti mala padne na dušu? Moram samo povući obrač.

— Učini kako ti je kazala! — dovikne Mary-Lou Smokyju. Sve je to moja krivnja.

U tom trenutku se javi Bruce Daglow:

— Ja bih je poslušao, stari! I moj top je uperen u tebe!

Nije to bila laž. Bruce Daglow je iskoristio priliku i povukao kolt.

Doc Smoky se pomiri sa sudbinom. Sačmarica padne na tlo.

XIV

Neki čovjek izjaše na indijanskom konju iz planinskog klanca prepunog usjeklina. I sam je izgledao kao dio prirode. Bio je odjeven u istruganu kožu, a na žilavom tijelu nije imao ni grama suvišnog sala. Oči su mu bile oštre kao u sokola a na licu mu je divlje bujala brada, zbog koje je bilo teško procijeniti njegovu životnu dob.

Leroy Spade je bio jedan od posljednjih lovaca stupicama koji lutaju planinama. Čovjek divljine.

Spade je prošle godine sudjelovao u gradnji ranča Bull-Skull i osjećao se na njemu kao kod kuće.

Ali nikad se nije dugo zadržavao na ranču. Uvijek bi ponovno odlazio u šume i planine,

gdje bi često proveo dane pa i čitave tjedne a da ne bi susreo čovjeka.

I ovaj put je neustrašivi lovac grabljivih zvijeri proveo nekoliko dana u divljini. Njegov jedini pratitelj bio je General Lee, vučjak koji je budno trčao pokraj jahača.

Klanac se naglo proširi. Strme klisure ostanu iza Spadeovih leđa, a pred njim se otvori širok vidik. Čovjek ugleda visoravan obraslu stablima koja se prema istoku spuštala u terasama. Leroy Spade dopusti konju da se ispuše. No on ipak ostane u sedlu. Pogled mu je lutao po dolini.

Pokraj malog potoka zapazi nekoliko desetaka šatora od bizonske kože. Bili su to tipiji Kiowa. Zimsko selo poglavice koji se zvao Big Nose.

Bijeli lovac odluči da posjeti selo. Dobro je poznao poglavicu, lovio je zajedno s njim, zajedno su jeli uz logorsku vatra.

— Hajde! — progunda i potjera konja pritiskom bedara.

Životinja se pokrene. No jahač ipak nije dospio daleko. General Lee odjednom zareži, dlaka na leđima mu se nakostriješi.

Međutim, to upozorenje i nije bilo potrebno da bi Leroy Spade posvetio pažnju skupini Indijanaca koji su se okupili oko jednoga stabla. Lovac ih je odmah opazio.

Oči mu se odjednom suze. Vidio je što se događa.

Nekoliko mladih ratnika je upravo podizalo neku priliku, uvijenu u pokrivače i krzna, na skelet od motki smješten među

granama stabla. Big Nose je također bio prisutan. Nepokretan poput kipa, stajao je pokraj stabla i pogledavao ratnike.

Leroy Spade zauzda konja, sjaše i zapovjedi psu da ostane miran. Ovaj odmah prestane režati i legne na tlo.

Leroy pride poglavici.

— Hej, stara konjokradico! — reče mu. — Dugo se nismo vidjeli.

Big Nose ozbiljno kimne. Neobične bijelčeve riječi nije nipošto shvatio kao uvredu, već prije kao počast, jer krađa konja nije u njegovim očima bila ružno djelo, već prije djelo koje donosi slavu.

Ispruži desnicu a Leroy je stisne tako snažno kao da je namjerava zgnječiti.

— Hej, prokleta blijedo lice! Je li ti bio dobar lov?

— U potrazi sam za grizlijem koji je na ranču Bull-Skull — razderao dva bika. Na žalost, nisam ga uspio uhvatiti. Medvjed je očito lukaviji od mene.

Spade tek sada zapazi mrtvacu. Znao je da kod Indijanaca ne postoji običaj da odmah pokažu svoju radoznalost.

No sada, pošto su porazgovarali o drugim stvarima, bijeli lovac upita koga sahranjuju.

— Hawka Mana — odgovori Big Nose. — Bio je jedan od najboljih ratnika.

Prokletstvo... onda sam i ja izgubio prijatelja! Znaš da sam poznavao Hawka Mana. Kako je nastradao?

— Od taneta bijeloga nitkova! Poglavica Kiowa zatim ispriča bijelom lovcu događaj u Cochetopa Hillsu. Također mu ispriča što je doživio na ranču Bull-Skull.

— John Morgan će odvesti tu dvojicu u naselje koje vi nazivate Hotdog City — zaključio poglavica. — Zacijelo je već na putu.

Taj izvještaj izazove stanovitu zabrinutost u Leroyu Spadeu. Na licu mu se odrazi zamišljenost.

— Kažeš da su osim ona dva pasja sina na ranču bila još dvojica s jednom bijelom ženom?

Poglavica kimne.

— Da, tako je. Pogled im je bio kao u čegrtuše. Sigurno nisu prijatelji Johna Morgana.

— Onda moram što prije na ranč! Šteta, Big Nose! Rado bih još tragao za grizlijem i s tobom pojeo medvjede pečenje. Pozdravi svoje tri žene! Posjetit ću ih drugom zgodom. No sada moram saznati što se događa na ranču Bull-Skull

XV

— Od vas nisam očekivala takvu podlost — ogorčeno će Mary-Lou. — Što vam uopće pada na um?

Dolly Baxter se samo podrugljivo nasmije i zapovjedi djevojci:

— Podi prema kući! . . . Mary-Lou je poslušala.

Vidjela je kako su Bruce i Cal Daglow sjahali. Podrugljivo su se smijali. Zatim su se približili.

Doc Smoky je podigao ruke. Čak su ga i pretražili a on je to morao dopustiti. Međutim, osim džepnog nožića ništa nisu pronašli.

— Što uopće želite od nas? — zareži Doc Smoky bijesno.

— Ništa! — odgovori mu Bruce Daglow. — Ranč nas ne zani-

ma. Ne budete li nam pravili teškoće, ništa vam se neće dogoditi. Hajde u kuću! I ti, Mary-Lou!

Rančerova kći porumeni od gnjeva: nije navikla da je tko tako oslovljava. Ipak, ništa ne reče i ispred Doca Smokyja uđe u kuću. U velikoj prostoriji za dnevni boravak svežu im ruke i noge kožnatim remenjem. Doca Smokyja privežu još i za stup. Mary-Lou smjeste na sofu.

Bruce Daglow još jednom provjeri uzlove a zatim s Calom i Dolly napusti kuću. Pođu u sušu, u kojoj se nalazio alat. Ubrzo pronađu što im je bilo potrebno: dvije dobre lopate. Zaprute se s njima na obalu obližnjeg jezera.

— Za sat ćemo imati zlato! — reče Bruce kad su stigli do onog zakržljalog stabla. — Onda ćemo biti bogati... — razvukao je lice u pobjedonosni osmijeh. Prvi zagazi u vodu do koljena, odbroji pet koraka i zašane.

— Tu bi morali biti!

I odmah počne lopatom uklanjati pijesak i kamenje.

XVI

Sunce se polako penjalo k zenitu. Na nebu nije bio ni oblaka i sunce je zapeklo po ledima četvorice jahača.

John Morgan i Chet Quade nalazili su se sa svojim zatočenicima otprilike na plovici puta do Hotdog Cityja. Jahali su pustim i brdovitim krajem. Jedva uočljiva staza vodila ih je kroz brda.

Tu i tamo, gotovo u obliku kakavog otoka, pojavio bi se poneki šumarak, a zatim je opet

pred njima bio goli kamen. Tlo je pokrivala paprat.

Na kamenitom tlu oštro je odjekivao topot kopita.

John Morgan je neprestano pogledavao u daljinu. Ali nika-ko da mu se ispuni nada: očekivao je da će im Shorty i Brazos dojahati u susret.

— Kasne već gotovo cijeli dan — reče Morgan kad su malo zastali. — Na ovom mjestu su morali biti još jučer u ovo doba. A nema im ni traga. Razumiješ li to, Chate?

Tamnokosi čovjek slegne širokim ramenima.

— Vjerojatno su pošli na kraće putovanje po salunima pa sada moraju prespavati pijanstvo. Također se moglo dogoditi da su odsjeli kod zgodnih djevojaka s kojima se ne mogu razstati.

— Ili su opet napravili lom.

— I to je moguće, šefe. Ne bi to bilo prvi put da su ih zatvorili. Samo da im se što drugo nije dogodilo!

— Što se mene tiče, neka ih vrag nosi! Ostavljaju me na cje-dilu upravo onda kad ih najviše trebam. Proklétnici...

Chet Quade se nasmijulji. Znao je da John Morgan ne misli ozbiljno. U stvari bio je zabrinut za Shortyja i Brazosa, premda je pokazivao samo bijes... Dakako, s pravom.

— Možda ćemo se još susresti — reče Quade. — Svakako ćemo najkasnije večeras u Hotdog Cityju saznati što je s njima. Nadam se da imaš uza se dovoljno novaca da izbaviš dvojicu junaka.

— Za njih neću platiti ni pare!
— progunda vlasnik ranča

Bull-Skull i potjera svojega pastuha.

Pastuh naglo povuče za sobom konja na kojem je jahao Hoss Daglow. Konj Ricka Daglowa bio je vezan za Chetovu životinju.

Zatočenici su uglavnom šutjeli. Chet i rančer također više nisu razgovarali. Čulo se još samo udaranje kopita o kamenito tlo.

John Morgan se opet zadubi u misli. Osjećao je neki čudan nemir.

Mučio ga je predosjećaj da se na ranču nešto dogodilo.

Taj predosjećaj je u svakom trenutku postajao sve snažniji. Naposljetku rančer zauzda pastuha.

Okrene se Chetu Quadeu, a ovaj ga začudeno pogleda.

— Chete, mislim da smo počinili grešku... Mary-Lou i Doca Smokyja nismo smjeli ostaviti same na ranču — reče ozbiljno.

— Zašto? Na Smokyja se čovjek može osloniti.

— Naravno, Chete. No ipak mi se čini da nešto nije u redu.

Sada se uozbilji i lice predradnika.

— Prokletstvo, šefe... doista možeš zaraziti čovjeka zlim slutnjama. Zacijelo razmišljaš o braći Daglow i ne možeš povjerovati da su oni doista odjahali u Gushole. Nije li tako?

— Tako je, Chete. Bojim se da su se vratili na ranč. Neka vrag zna zbog kojeg razloga. Ali... — John Morgan podigne ramena

— jedan od nas dvojice se svakako mora vratiti.

— Ja!

— U redu, Chete. Ja ću sa zatočenicima u Hotdog City. I sam ću s njima izići nakraj.

Quade sjaše, odveže konja Ricka Daglowa i priveže uže za rep Hossova konja.

Zatim uzjaše i okrene svoga konja. Bio je u brizi za Mary-Lou, pa žestoko potjera životinju. Nije smio ni pomisliti da bi se djevojci što dogodilo.

Daleko je do ranča Bull-Skull. Premda je jahao oštro, Chet Quade neće stići prije večeri.

XVII

Bruce Daglow ipak nije ugledao skriveni plijen tako brzo kako se nadao. On i Cal već su iskopali veliki lijevak, koji je bio tako dubok da im je voda sezala do prsa kad su stajali u njemu.

No dva sanduka zlata nikako da se pojave. Bruce je znao samo za jedno objašnjenje: zbog težine su sanduci utonili, u meko dno.

Braća su radila na smjenu. Kad bi radila obojica, samo bi smetalo jedno drugom.

Sada je red bio na Bruceu. On se raspaše i skine svu odjeću osim rublja.

Rovao je lopatom po mekom dnu, ali u rupi ništa nije mogao ugledati. Podignuti mulj je toliko zamutio vodu da se u njoj baš ništa nije moglo vidjeti. Bruce je morao kopati nasumce.

Dolly je sjedila na obali i promatrala ga nabrana čela.

Njezino oduševljenje već je odavno nestalo, sve joj je to predugo trajalo.

I Bruce je bio razočaran. Mislio je da će taj pothvat biti mnogo lakši, nije računao s takvim teškoćama prilikom iskopavanja blaga. Počeo se kajati

što sanduke nije zakopao izvan vode.

Svaki put kad bi lopatom zagrabio mulj morao se toliko sagnuti da je licem dodirnuo površinu vode. A istodobno bi mu veći dio mulja skliznuo s lopate. Osim toga, obale iskopa- nog lijevka su se urušavale.

Da, proklet je to posao. Kad čovjek ne bi bio u prohladnoj vodi, zacijelo bi se paklenski znojio.

Bruce prokune i baci lopatu na iskopani mulj koji je naliko- vao na otok u obliku polumje- seca a nalazio se uz rub lijevka. Zatim Bruce zaroni u kaljužu da bi kopao golim rukama, da- kako, u nadi da će napipati san- duke.

No opet samo mulj...

Izroni na površinu, jer mu je ponestalo zraka. Čim je udah- nuo, počne žestoko proklinjati.

— Zar još ništa? — zapita Dolly.

— Ništa... prokletstvo!

— Možda ipak tražite na kri- vom mjestu.

— Nemoguće! Točno znam da su sanduci upravo ovdje.

— No u tom slučaju biste ih ipak već morali pronaći. Ta ka- zao si da su odmah ispod povr- šine.

— Prokleti mulj ih je propu- stio u dubinu. Onda nismo ni mislili na to.

Bruce Daglow se izvuče iz ru- pe, pljune nekoliko puta, izide na obalu i otrese se poput mo- krog psa.

— Prokletstvo... još će nam ponestati vremena. Što da ura- dimo?

Dolly i Cal mu nisu mogli od- govoriti.

— Doista ne znam, Bruce —

reče djevojka. — Ako tko nai- de... protiv toga se ništa ne mo- že učiniti! Bitno je da ga pravo- dobno opazimo. Ali zlato... Što ako je utonulo tako duboko da se više ne može do njega?

To je bio najveći razlog zabri- nutosti Brucea Daglowa. Među- tim, odjednom mu padne na um rješenje.

— Dosjetio sam se! — poviče i nasmije se. — Ogradit ćemo ovo mjesto a zatim ćemo izbaci- ti vodu. Cale, pođi u kuću i do- nesi nekoliko vedara! Usput možeš pogledati naše zatočeni- ke.

XVIII

Doc Smoky se kupao u znoju. Cijelo vrijeme se pokušavao osloboditi spona. No njegovi zdušni naponi nisu urodili us- pjehom.

Vezovi su mu se do krvi usje- kli u zglobove.

— Tvoj otac će me raščetvori- ti! — reče sav iscrpljen. — Ne uradi li to, premlatit ću samog sebe. Kako sam se samo dao nasamariti? Staro magare...

— Ne moraš si ništa predba- civati, Smoky — uzvрати Mary- Lou. — Ja sam najviše kriva za položaj u kojem se nalazimo. Kazala sam ti to.

Mary-Lou je još ležala na sofi. I ona se uzalud trudila da oslo- bodi ruke svezane na leđima.

— Ne, ja sam kriv — usprotivi se kuhar. — Ja snosim odgovor- nost. Nisam smio poslušati onu crvenokosu... Trebalo je da sač- mom otjeram tu razbojničku družinu. To bi bio jedini valjan potez!

— Što li samo traže? — na-

glas je razmišljala rančerova kći.

— Nemam pojma, Mary-Lou. Znam samo da se nekako moramo osloboditi ovih spona.

— Ali kako, Smoky? To nam neće poći za rukom. Osim toga, Bruce Daglow je obećao da nam neće učiniti ništa nažao. Nitkovi će se povući čim se domognu onoga što žele. Bila bih za to da naprosto pričekamo.

— Ne vjeruj im — reče starac.

— Tko zna što će te ništarije još smisliti. Sposobni su za svaku podlost. I zbog toga ne smijemo odustati. Kako je, djevojko? Zar još nije popustio nijedan uzao?

— Nije, Smoky. Baš naprotiv... — s uzdahom uzvrat Mary-Lou. — Uzlovi su se još čvršće stegli. Mislim da mi je već natekao zglobov.

Doc Smoky također uzdahne.

— Hulje se razumiju u svoj posao. Ni crvenokožac nas ne bi znao bolje svezati. Ali znam što treba.

— Što?

— Skotrljaj se sa sofe i približi se meni. Pokušat ću ti zubima razriješiti sponu.

— Hoćeš li uspjeti?

— Vidjet ćemo. Valja pokušati.

Mary-Lou se toliko okrene u stranu da se svalila sa sofe. Padne na pod a zatim se zakotrlja.

Nekoliko puta se okrene oko svoje osi, da bi se naposljetku našla pokraj Doca Smokyja koji je sjedio na podu, leđima oslonjen na potporni stup.

— U redu — reče Smoky. — A sada se uspravi da bih zubima mogao doći do tvojih spona.

Ležeći na boku, Mary-Lou privuče koljena do brade i po-

kuša zamahom dospjeti u klečeći položaj. U trećem pokušaju uspije.

Duboko udahne. A zatim prebaci svoju težinu na stopala.

Budući da je Doc Smokey sjedio, sada se nalazila na odgovarajućoj visini. Malo se još pograbila u tom položaju, kako bi on lakše mogao zubima dohvatiti vezove.

— Tako je dobro — reče Smoky i baci se na posao.

Unatoč svojoj poodmakloj dobi Doc je imao vrlo dobre zube. Istina, potamnili su mu od pušenja i žvakanja duhana, no svi su bili na broju.

Glodao je poput vjeverice. Kožnato remenje je tvrdo i žilavo i odvratna okusa. Nekoliko puta kuhar okrene glavu u stranu i žestoko pljune.

Naposljetku uspije. Pregrize remen kojim je bila vezana djevojka mnogo prije nego što se nadao.

— Uspio sam! — reče, nasmijavši se. — Doista sam uspio! Prokletstvo... zašto se tome nismo odmah dosjetili? A sada moje sponu!

Mary-Lou je jedva mogla povjerovati da su joj ruke opet slobodne. Skine ostatke remena i protrlja natekle zglobove, da bi joj oživjelo osjetilo opipa u prstima. Zbog zastoja krvi prsti su joj obamrli.

Mary-Lou upravo htjede osloboditi Smokyja, ali u tom trenutku začuje štopot koraka pod trijemom.

Djevojka zaprepašteno trgne. I na Smokyjevu licu se pojavi izraz zaprepaštenja.

Zar je sve bilo uzaludno?

Djevojka se očajnički trudila da oslobodi Smokyjeve ruke.

Uzlovi nisu popuštali.

— Ostavi to! — reče Smoky.
— Pokušaj zakračunati vrata!

Da, to je najbolje što se u tom času može učiniti. Ako su vrata zatvorena, možda će dobiti nešto na vremenu. Zacijelo dovoljno da se sasvim oslobode spona i dohvate puške što vise na zidu.

Vezanih nogu Mary-Lou odskakuće do vrata. Htjede spustiti kračun...

Prekasno!

Vrata se otvore tako naglo da su udarila djevojku. Ona s krikom padne na pod.

Cal Daglow je stajao na pragu. Pogledao je djevojku koja je ležala na mjestu na kojem je nije očkivao.

Odmah zapazi da su njezine ruke slobodne. I shvati što je naumila.

Zloćudan smiješak zatitra mu na ružnom licu.

— Dakle to bi ti se svidjelo! — zareži.

Rančerova kći s mukom suspregne suze.

Plašljivo pogleda razbojnika koji je stajao pred njom nag do pojasa. Dlakava prsa bila su mu uprljana muljem.

Mary-Lou odmah upadne u oči da čovjek više nema zavoja. Na desnoj nadlaktici Cala Daglowa nije bilo čak ni ogrebotine.

— Prokleta glupačo! — zareži razbojnik. — Pokušaš li još jednom nešto slično, ubit ću te!

XIX

Leroy Spade je već satima išao nizvodno uz rijeku na čijem su gornjem toku Kiowe postavili šatore.

Od onog mjesta se u rijeku ulilo nekoliko potoka, tako da je tu bila mnogo šira. Tok te rijeke odvest će lovca grabežljivih zvijeri u Dolinu plave trave, u kojoj se rijeka ulijevala u jezero.

Leroy Spade je jahao brzo. Njegov pouzdani nagon mu je govorio da je svaki trenutak važan. Mora što prije stići na ranč Bull-Skull. General Lee je velikim skokovima grabio za njim. Bila je prava radost vidjeti ga. Pokreti su mu bili gipki, skokovi dugački i snažni. Izgledao je gotovo poput vuka.

Pas odjednom zareži i pojuri naprijed.

Zacijelo je nešto otkrio. Vjerojatno nekoliko kojota koji su se u gustom šipražju svadali oko plijena. Leroy Spade osjeti smrad strvine.

Unatoč tome, lovac je bio oprezan. Zauzdao je konja i posegnuo za puškom.

I konj se odjednom uznemiri. Njištao je i htio pobjeći u stranu. Leroy ga s mukom zadrži. General Lee se zaustavi pred šipražjem. Bijesno je režao i kesio zube. Dlaka na leđima mu se nakostriješila.

Leroy Spade je sada znao da su u šipražju kojoti.

Tek pošto je to spoznao, začu je životinjsko urlanje. Grane i mlada stabla se slome pod nekim moćnim tijelom. Pojavi se nešto golemo, tamno...

Grizli!

Uspravan poput čovjeka, samo mnogo viši, provali iz šipražja i gnjevno nasrne na vučjaka.

Leroy Spade podigne pušku. Nacilja medvjeda pod desnu lopaticu.

No u tom trenutku konj se silno uplašio, zaništi i propne se. Tane poleti nekom drugom putanjom i samo okrzne grizlija.

Sivi div podivlja.

Leroy osjeti kako mu znoj izbija iz pora. Više nije imao metaka u cijevi.

Grozničavom brzinom izvuče jedan metak iz džepa bluze od jelenje kože i htjede ponovo nabiti pušku.

No grizli se već približio. Silno ričući, navali na konja, koji se propinjao i divlje udarao prednjim kopitima.

Konj i jahač za zvijer su bili jedno biće koje je htio uništiti.

Pandže poput bodeža razderu vratnu kucavicu ždrijepca. Životinja strahovito zaništi, padne na tlo i gotovo pokopa jahača pod sobom.

Čovjek se u posljednjem trenutku baci u stranu. Sva sreća što je uspio izvući noge iz stremena i zadržati pušku.

Zakotrlja se na tlu i ostane ležati pokraj jednog stabla.

Sivi medvjed se odvoji od uginulog konja. Očito je shvatio da ima još jednog protivnika.

Bijesno ispuhne i okrene se.

No to vrijeme bilo je Leroyu dovoljno da stavi metak u cijev. U klečećem položaju uperi pušku u životinju koja je nasrtala na njega široko razjapljene gubice.

Leroy je znao da se sada odlučuje o životu i smrti Promašili, bit će zauvijek izgubljen.

No ruka mu nije zadržala. Bila je mirna...

Lovac na grabežljive zvijeri je savršeno pribrano pratio zvijer.

Kada se grizli našao na uda-

ljenosti nekoliko metara, tako da je Leroy već njušio smrad što je dolazio iz ždrijela životinje, on zgrči prst na obaraču.

Odjekne silan hitac. Tane pogodi medvjeda točno između dva poput jantara žuta oka.

Sivi div strahovito rikne, zatim se zaniše i padne poput posječena stabla.

Leroy Spade odahne i spusti pušku. Ne bi bio sposoban da ispali još jedan hitac!

Ustane, pride medvjedu i pogleda ga. Zatim se ogleda da vidi gdje je General Lee. Psu se ništa nije dogodilo.

Bijesno je počeo lajati na grizlija, koji je opet razderao jedno govedo i dovukao ga čak ovamo.

— Eto, vidiš, ipak smo sredili momka — reče Leroy Spade, pogledavši psa. — No to će mi prisjesti... sada sam bez konja!

Ždrijebac je mrtav i sada će Leroy morati nastaviti pješice. A to znači da će proći cijela vječnost dok naposljetku stigne na ranč Bull-Skull.

Uzdahne, skine sedlo s konja, naprti ga na rame, uzme pušku u desnu ruku i krene.

XX

U jezeru je nastalo pravo gradilište. Mjesto na kojem bi se morali nalaziti sanduci sa zlatnom Bruce i Cal Daglow su ogradili sve do obale i vedrima izbacivali vodu.

Dakako, na taj posao su utrošili mnogo vremena.

No to mjesto je naposljetku bilo suho, tako da su mogli nastaviti iskopavanje.

Već je bilo kasno poslijepod-

ne. Sunce je počelo zapadati. Žega je popuštala.

— Još sat do mraka — reče Bruce Daglow i otare znoj sa čela. — Do tog doba ga moramo izvaditi. Ne smijemo posustati!

I Dolly je pomagala u izbacivanju vode. Dlanovi su joj bili puni žuljeva. Istina, tužila se, ali nije se nećkala da radi.

Cal se spustio u rupu što su je iskopali još prije podne i napunili vedro muljem.

Dolly doda vedro Bruceu a on ga odnese do brane i tu baci mulj u vodu. Bruce je neprestano promatrao okolicu. Računao je s tim da će netko u toku dana stići na ranč. Međutim, nitko se nije pojavio. Sanduci sa zlatom su se nalazili mnogo dublje nego što je Bruce mislio.

Brucea su već počele mučiti sumnje...

Medutim, kad je sunce utonulo iza Sawatch Mountainsa, dogodilo se čudo. U dubini većoj od dva metra Cal strugne lopatom po jednom sanduku od čeličnog lima.

— Tu je! — poviče promuklim glasom.

— Konačno... — odahne Bruce.

Brzo povuče gore još jedno vedro na užetu, a zatim se spusti ljestvama koje su u međuvremenu donijeli.

Bio je silno uzbuđen. Uzme Calovu lopatu i strugne njome po poklopcu. Pokraj prvog sanduka pronade i drugi. Pocrnjeli su od rde. Tako su čvrsto zaglibili u mulj da ih nije mogao ni pomaknuti. Bruce Daglow počne grozničavo kopati da bi oslobodio drške.

— Dodi da ih podignemo zajedno! — pozove brata.

Svaki uhvati za jedan držak i napnu se iz petnih žila, ali mulj nije popuštao.

— Prokletstvo! — prostenje Bruce. — Kako ih je mulj samo uhvatio... nikako da popuste! Ne preostaje nam drugo nego da ih sasvim oslobodimo.

— Potrebna nam je svjetiljka — reče Cal. — Ne vidi se gotovo ništa. A moram i nešto pojesti... Kako bi bilo kad bismo se malo odmorili?

Cal je imao pravo. Bez svjetla se neće moći raditi. A i Bruce je već bio gladan.

— U redu — pristane Bruce. — Prekinut ćemo na jedan sat. Poslije toga će nam biti potrebno jako uže, greda a možda i konj da bismo izvukli sanduke.

Braća Daglow izidu na obalu i podu s Dolly u kuću. Oslobode Doca Smokyja koji je bio svezan poput šunke pripremljene za sušenje.

— Ustani, stari, i lati se posla oko štednjaka! — naredi mu Bruce. — Brzo nam skuhaj jaku kavu i ispeci jaja sa slaninom! Cale, pripazi mu na prste da nam ne bi u jelo umiješao otrov za štakore!

XXI

Još samo pola sata, pomisli John Morgan, i bit će u Hotdog Cityju.

Učini mu se da se jahanje otegnulo u vječnost. Dan je bio silno vruć i morao je obzirno postupati prema konjima. Zbog toga je polako napredovao sa zatočenicima.

Shortyja i Brazosa još nije susreo. Već je izgubio nadu da će putem na njih naići.

U gradu će se raspitati o nji-

ma, i to, najbolje, odmah kod šerifa! Bio je uvjeren da su ih strpali iza brave.

Spusti se mrak. Sunce nestane iza planinskih vrhunaca na zapadu a na nebu zasvjetlucaju zvijezde.

– Hej, Morgane! – pozove ga Rick Daglow.

– Što je? – zapita rančer ne okrećući glavu.

– Morao bih hitno obaviti jedan posao.

– Kasnije ćeš. Ubrzo ćemo stići u Hotdog City. Izdrži još nekoliko kilometara!

– Ne mogu više! Ne sidem li s konja za jednu minutu, imat ću pune gaće...

John Morgan ipak zauzda pastuha. Okrene se u sedlu i pogleda Ricka Daglowa. Zapravo je vidio samo obrise njegova lica.

– Ne vjerujem ti! Namjera-vaš me prevariti, je li?

– Nikako. Uistinu moram, Morgane... Ona prokleta juha od graha što sam je sinoć pojeo na ranču... muči me cijeli dan.

– I mene nadima – javi se Hoss.

– Kad bih barem ja patio samo od nadimanja! – zacvili Rick i razvuče svoje štakorsko lice. – Prokleta juha! Ne podnosim takve splachine. Oooh... bojim se da ću puknuti! Zar ćete to doista dopustiti, Morgane?

– Pa lijepo – uzvratil rančer. – Dopustit ću ti da sjašeš. Ali kunem ti se, pokušaš li kakvu varku, jedno ćeš završiti.

Poslije tih riječi Morgan sjaše i priveže pastuha za suho stablo.

Zatim izvuče kolt, priče Ricku Daglowu i brzim pokretom ruke razriješi čvor kojima su mu

ruke bile vezane o jabuku sedla.

– Sjaši i podi za onaj grm! Ali bez varki...kako rekoh!

Žilavi razbojnik oprezno sjaše i pruži ruke Johnu Morganu.

– I ruke mi morate osloboditi. Kako da inače skinem hlače? Zar ćete vi preuzeti taj posao?

John Morgan razvuče lice. Nevoljko skine razbojnikove spone.

Rick Daglow nestane iza grma. Rančer ga je slijedio na razmaku od dva koraka. Naposljetku zastane i pričekal.

Pokuša li zatočenik pobjeći, pravodobno će to opaziti jer je iza grma bio brisani prostor.

No momak nije mislio na bijeg. Doista su ga mučile drugačije brige. Nekoliko minuta kasnije on izade iz grma.

– Bilo je istinsko dobročinstvo! – reče.

John Morgan ga dočeka s revolverom u ruci. U ljevici je držao užel.

– Ispruži ruke!

Razbojnik poslušal.

Ono što se tada dogodilo od-
vilo se tako brzo da to John Morgan nije mogao spriječiti.

U mraku nije opazio da Rick drži kamen u ruci. Zapazio je samo munjevit pokret a trenutak kasnije osjetio jak bol na čelu... Zateturalo je natraške. Kolt u njegovoj ruci opali a da on toga nije bio svijestan. Tane pro-
maši Ricka.

Prije nego što se rančer opo-
ravio od ošamućenosti, Rick Daglow mu oduzme oružjel.

Trenutak kasnije šesterobrid-
na cijev oružja pogodi rančeral
u sljepoočicu. Taj ga udarac
spusti na koljena. A naredni

udarac po glavi posve mu oduzme svijest.

Rančer padne na lice i ostane nepokretno ležati.

Rick mu brzo sveže ruke i noge. Zatim oslobodi Hossa.

— Valjano si to uradio, Rick!

— pohvali ga snažni brat. Sjaše s konja smijući se, pride čovjeku bez svijesti i udari ga čizmom. — Što ćemo s njim?

— Možda bi bilo najjednostavnije ubiti ga — odgovori Rick.

— No možda će nam još biti potreban živ. Odjahat ćemo s njim natrag u Bluegrass Valley.

XXII

Cal Daglow popije posljednji gutljaj kave, obriše masne prste u hlače i bučno podrigne.

— Dobro je bilo — reče Cal.

— Sada se osjećam bolje.

— Još je malo preostalo — reče Dolly. — Želite li još jesti?

Dijelila je jelo. Doca Smokyja su ponovo svezali čim je jelo dovršio.

— Neću više — odgovori Bruce. — Sit sam. No možda bi — pogled mu odluta do Mary-Lou koja je svezana sjedila na sofi — gospodica nešto pojela.

Mary-Lou se i ne osvrne na njegove riječi.

Bruce je zbog toga izravno zapita:

— Zar nisi gladna, djevojčice?

— Rančerova kći samo potreše glavom. U pogledu joj se razabirao prezir.

— Sigurno je gladna — reče Cal. — Cijeli dan nije jela. Nahranit ću tu malu.

— Okani se gluposti! — zareži Bruce. — Moramo se latiti posla!

No Cal ga ne posluša. Nasmi-

je se, ustane, pode k štednjaku i donese tavu sa slaninom i jajima do sofe.

Prstima uhvati komad slaninice i stavi ga Mary-Lou pred usta.

— Hajde razmakni zubiće!

Mary-Lou sa gađenjem okrene glavu.

Cal je tada uhvati za donju čeljust htjede joj silom otvoriti usta.

— Ostavi je na miru, glupane!

— poviče Doc Smoky i divlje nategne sponu.

Cal zamahne tavom prema njemu, no poslije toga se više i ne osvrne na njega. Ponovo pokušava gurnuti Mary-Lou komad slaninice u usta.

— Cale, prokletstvo... — odmakni te šape od nje! — oštro će Bruce u namjeri da urazumi brata.

No Cal se nije osvrtao. Lijepa djevojka ga je isuviše uzbudivala. Dograbi je za kosu i počne gledati u dražesno lice, iz kojeg je nestalo i posljednje kapi krvi. Duboke plave oči su ga užasnu-to promatrale.

Punačke usne su mamile toliko da je neotesani klipao gotovo sišao s uma. Naumi je poljubiti. Nasmije se i nagne nad bespomoćnu djevojku.

— Cale! — Bruce htjede gnjevno skočiti.

— Ta ostavi ga! — reče Dolly Baxter. — Želi se nauživati. Zar si mu možda zavidan?

Dolly je bila ljubomorna. Odavno je shvatila da se Mary-Lou sviđa Bruceu. A suparnice je oduvijek mrzila. Osobito ako su bile ljepše od nje... I zbog toga se zlobno radovala što Cal dodijava rančerovoj kćeri.

Mary-Lou gotovo umre od

užasa: Cal pritisne svoje vlažne usne na njezine. U krajnjoj nuždi dosjetila se samo jednom načinu obrane: snažno je zagrizla!

Cal naglo odmakne glavu i prokune a zatim se uhvati za usne koje su krvarile.

U njegovim duboko usadenim očima zaiskri gnjev. Udari djevojku dlanom.

— Pričekaj samo! — zareži bijesno. — Još ću ti pokazati!

XXIII

Chet Quade je jahao kao da su mu svi đavoli za petama. Unatoč tome u Dolini plave trave stigne tek u noći.

S vrha brežuljka ugleda ranč. Bolje rečeno, osvijetljene pačevorine prozora glavne zgrade. U mraku se nije vidjelo ništa drugo.

Mjesec još nije izišao. No uskoro će se pojaviti i obasjati dolinu srebrnkastim svjetlom.

Je li na ranču sve u redu?

Chet Quade to nije znao. No neki unutarnji glas mu je govorio da je taj prividni mir ipak varav.

Kad je stigao nadomak ranču, pojavi se mjesec. Odmah je postalo svjetlije.

Sada je Chet morao biti još oprezniji.

Sjaše i povede konja na uzdama. Pred sobom ugleda jezero. Učini mu se da mjesečina pliva u njemu.

Snažni čovjek odjednom se trgne. Ugleda branu i stožac od nasutog mulja.

Što li to znači? Chet se oprezno približi obali i ogleda se.

Na svoje čuđenje u svjetlu mjesečine ugleda veliki isušeni lijevak. Pokraj radilišta su se

nalazila dva vedra i dvije lopate. Netko je ovdje grozničavo radio čitav dan! Tko? I zašto? Chet to nije mogao objasniti. Znao je samo da se Doc Smoky nije ovdje mogao igrati krtice!

Quade pogleda prema kući, ali tu nije mogao otkriti ništa neobično. No ipak je slutio da se stranci nalaze na ranču. Unutrašnji nemir što ga je mučio već satima sada postane nesnosan.

Priveže konja, odlučno povuče revolver i prikrade se glavnoj zgradi ranča. Nečujno se popne preko dvorišne ograde, sagne se i klizne dalje, koristeći svaki zaklon. Zastane pokraj suše i pogleda konje u oboru.

Odmah ustanovi da se tu nalazi i nekoliko tuđih konja. Upadne mu u oči i konj Brucea Daglowa.

Prema tome, ona dva klipana i crvenokosa prijateljica su se vratili.

Sigurno su u kući, a Doc Smoky i Mary-Lou se nalaze u njihovoj vlasti. Chet Quade se uvjeri u to već u idućem trenutku.

Ženski krik dopre iz glavne zgrade ranča... Chet Quade se zaprepašteno trgne.

XXIV

Mary-Lou krikne. I to je bilo sve što je mogla učiniti. Obuzme je strah. Znala je što Cal namjerava. Pročitala je to u njegovim očima. Bolno ju je pogodio njegov grubi udarac.

— Samo viči! — podrugljivo će joj razbojnik. — Viči dok god želiš!

Dograbi je za odjeću i raskine joj je na prsima.

Mary-Lou još jednom krikne.
— Sada je dosta! — poviče Bruce.

Jednim skokom se nade pokraj brata, uhvati ga za rame i okrene prema sebi.

No u narednom trenutku se ukoči.

Cal je povukao revolver i zabio cijev Bruceu u trbuh.

— Prokletstvo! Što ćeš sada? — otme se iznenađenom Bruceu. — Zar si sišao s uma?!

Calu zloćudno zaiskre oči. Vjede su mu se trzale.

— Nisam poludio! Ostavi me ili ću ti trbuh napuniti olovom!

Bruce shvati da s bratom sada nema šale. Poznavao ga je, dobro je znao kako se od njega može sve očekivati kad mu oči počnu suludo sijevati. U takvim trenucima je bio neuračunljiv. Opasan poput nastrijeljene pume. Zbog toga Bruce ustukne korak-dva.

— Dobro... u redu — reče i podigne ruke. — Samo ne pravi gluposti, Cale! Sjeti se našega nauma! Ta nećeš valjda sve staviti na kocku?

— Zlato možemo izvaditi i kasnije — uzvratil Cal. — Ili to uradi sam ako ti se žuri... Svakako ću se pozabaviti ovom malom!

— Prokleti ludače! Zar ne umiješ držati jezik za zubima? — Bruceu navre krv u obraze od silnog gnjeva. — Eto, što čovjek doživi kad povede sobom takvog glupana!

— Cale, budi razuman! — reče Dolly. Ne smiješ otići predaleko. Poslušaj Brucea i...

— Zaveži! — prekine je Cal. — I nosi se napolje! A i ti, Bruce! Nestanite!

Bruce i Dolly se bespomoćno

pogledaju. Znali su da sada ne mogu uvjeriti Cala nikakvim argumentima. Požuda za Mary-Lou ga je lišila i posljednje trunčice razuma.

— Lijepo! — Bruce se prividno pomiri sa sudbinom. — Dodi, Dolly, prepustimo mu djevojku. Moći ćemo i bez njega. Želim ti dobru zabavu, Cale!

Okrene se i načini pokret kao da namjerava napustiti prostoriju.

No u idućem trenutku se naglo okrene i baci na brata, koji je spustio ruku s oružja. Divljim udarcem mu izbije revolver iz ruke. Cal bijesno krikne. Tada ga desnicom udari u lice. Cal zatetura natraške i padne na sofu pokraj Mary-Lou.

U tom trenutku se naglo otvore vrata. Tresnu o zid, a neki čovjek upadne u prostoriju.

Chet Quarde.

— Ne mičite se! — poviče Chet, uperivši kolt u braću Daglow.

— Chete! — poviče Mary-Lou.

No ovaj se na nju nije osvrtao. Svu pažnju posvetio je braći Daglow, koja su zbunjeno gledala u njega. Otprilike kao da su pred sobom ugledali biće s nekog drugog planeta.

— Kako si samo upao u kuću? — procijedi Bruce Daglow, ne razumijevajući ništa.

— Kroz otvor na krovu, — uzvratil Chet Quade i ledeno se nasmije. — Ta, vrata su bila zatvorena. A sada podignite ruke ako ne želite nevolja!

Smraćenih lica braća Daglow ga poslušaju.

— Tamo, k zidu! Naslonite se rukama na zid! Požurite!

Bruce pode prvi i okrene se licem k zidu. Cal se povede za

njegovim primjerom, neprestano proklinjući.

Dolly je stajala i gledala u Cheta s mržnjom u očima. Bila je blijeda.

— Moraš pripaziti na nju, Chete! — upozori Mary-Lou. — Ta zmija ima »derringer«.

— Tako? Onda se pridružite svojim prijateljima!

Crvenokosa gnjevno ispuhne, no poslušala Cheta.

Chet gurne nogom Calov revolver u kut, a zatim se približi Bruceu koji je stajao u sredini i htjede mu izvući oružje iz korica.

No ipak ne stigne ostvariti svoju namjeru. Cal se naglo okrene i zaskoči ga s divljim krikom.

Ali Chet mu ne dopusti da ga iznenadi. Izmakne se u stranu i udari Cala revolverom cijevi. Pogodi ga iza desnog uha. Cal prostenje i spusti se na koljena.

Sada se Bruce pokrene. U tren oka se odbije od zida, okrene se i izvuče kolt.

Ali ipak nije stigao ispaliti hitac.

Chetovo tane ga pogodi u prsa i odbaci prema zidu. Bruce se stropošta uz zid i ostane nepokretno ležati.

— Bruce! — poviče Dolly Baxter.

Chet je uhvati za ruku i oštro je pogleda.

— Gdje je »derringer«?

Dršćućom rukom Dolly pokaže skriveni džep u haljini. Chet izvuče malo oružje i pusti djevojku.

Krajičkom oka opazi kako se Cal pokrenuo. Udarac ga je samo donekle omamio.

Počne puzati prema kutu u

koji je Chet gurnuo njegov revolver.

Chet ispalio hitac i tane se zabije u dasku tik ispred Calove glave. Lupež se zaprepaseno trgne i zaustavi. Chet se jednim skokom nade pokraj njega i još jednom ga udari oružjem po glavi. Cal se opet zaputi u carstvo snova. Padne potrbuške i ispruži ruke.

Chet gurne kolt u korice. Brzo pokupi oružje i slavi ga na stol. Zatim izvuče nož iz pojasa i oslobodi Mary-Lou.

— Oh, Chete! — djevojka zajeca i baci mu se oko vrata.

Chet je uživao. Snažno je zagrljao... udahne svježi miris njezine kose.

— Sve je u redu — reče blago.

— Sve u redu! — ponovi Doc Smoky i napne spone. — A mene si posve zaboravio... hej! Budi tako ljubazan i odveži me s tog stupa prije nego što počneš ljubiti djevojku!

XXV

Ponoć se bližila, a na ranču Bull-Skull još nije zavladao mir.

Mary-Lou i Doc Smoky ispričaju Chetu sve što su doživjeli. Također su mu kazali da je Cal Daglow natuknuo svom bratu nešto o zlatu.

Zajedno podu do jezera i pogledaju rupu koju su iskopali razbojnici. Svako od njih troje nosilo je po jednu svjetiljku.

U međuvremenu se rupa napunila vodom. Zbog toga nisu mogli ništa vidjeti.

— Ne mogu povjerovati da bi tu nešto bilo skriveno — s nevericom će Chet.

— Sigurno jest — usprotivi se Smoky. — Ta nisu lupeži ni

zbog čega cijeli dan ovdje radili kao da su podivljali.

– I ja tako mislim – reče Mary-Lou. Najprije ćemo saznati što su ovdje radili ako isušimo rupu. Želite li, pomoći ću vam.

Chet je pogleda i nasmiješi se.

– Ti ćeš u postelju!

– To možeš samo zamisliti! Ostajem ovdje. Ionako ne bih mogla spavati poslije svega što se dogodilo.

Chet naposljetku uvidi da je Mary-Lou isuviše uzbuđena da bi mogla zaspati.

– Lijepo... onda ćeš nam pomoći – popusti joj. – Hoćemo li, Smoky?

– Naravno! Zar misliš da me ne zanima što nas dolje očekuje?

– Na posao! Pridrži nam svjetiljku, Mary-Lou – reče Chet.

Sat kasnije rupa je bila isušena. Chet Quade se s jednom svjetiljkom spusti u rupu i otkrije dva sanduka od čeličnog lima.

– Grom i pakao! – iznenadi se. – Ako se unutra doista nalazi zlato, onda je to pravo bogatstvo!

Utroši još jedan sat da bi oslobodio sanduke, a zatim ih zajedno sa Smokyjem izvadi iz blata. Preko rupe su položili gredu, prebacili preko nje laso, a zatim se Chet opet spustio u rupu da bi privezao jedan sanduk. Chetov konj izvuče sanduk bez pol muke.

Zatim izvade i drugi sanduk. Chet i Smoky odvuču sanduke u kuću i zajedno s Mary-Lou počnu ih pomno pregledavati.

Brave su zardale, no budući

da ključ ionako nisu posjedovali, to je bilo sasvim nevažno.

– Ovdje pomaže samo komad olova – reče Chet i izvuče kolt. – Sklonite se, da vas ne bi pogodilo odbijeno tane.

Poslije nekoliko hitaca katan-ci popuste. U prostoriji se osjećao jetki miris baruta. Mary-Lou se nakašlje ispod stola. Iziđe iz svog zaklona.

U narednom trenutku svi razrogače oči: Chet je otvorio sanduk.

U njemu se nalazilo mnogo platnenih vrećica nabijenih zlatom.

– Zaboga... – otme se Docu Smokyju. Sa zviždukom kuhar ispusti zrak iz pluća. – Pa to je... – naprosto nije mogao pronaći odgovarajuće riječi od silnog čuda.

Chet Quade i Mary-Lou su se također čudili. Toliko zlata na hrpi još nikada nisu vidjeli.

Doc Smoky posegne u jednu vrećicu, izvuče šaku zlatnih zrnaca i propusti ih kroz prste.

Tek mu sada oživi grlo. Okrene se k Dolly Baxter, koja je već satima bila privezana za onaj potporni stup u prostoriji za dnevni boravak.

– Hej, kako ste samo došli do ovog zlata?

Djevojka ga pogleda s mržnjom u očima. S mukom prikrije svoje razočaranje.

Kad su Chet i Smoky unosili sanduke u kuću, prenuli su je iz nemirna sna. Čala su još prije smjestili u podrum.

– Nemam s tim nikakve veze – odgovori djevojka vrištavim glasom. – Samo sam pratila braću Daglow.

Dox Smoky htjede još nešto

zapitati djevojku, no Chet odmahne.

— Tog zlata su se mogli domoći samo pljačkom — reče Chet. — Ta i sam vidiš natpis na vrećicama: Stafford Mining Company! Jeste li možda čuli za prepad na tu kompaniju?

— Ne — uzvrate Mary-Lou i kuhar u jedan glas.

— Onda se to dogodilo prije nego što smo mi stigli u ovaj kraj. Leroy Spade će sigurno znati nešto o tome.

— I ja vjerujem — Doc Smoky ponovo pogleda zlato i zaklima glavom, ništa ne shvaćajući. — Dva sanduka zlata! Tko bi pomislio da nam je nešto takvo zakopano pod nosom... Čovječe, koliko to vrijedi?

— Ne napreži mozak zbog toga — reče mu Chet. — Ionako ne pripada nama.

— Znam, Chete. To mi je posve jasno. No ipak bi se isplatilo izračunati koliko vrijedi. U svakom slučaju nalazniku pripada nagrada. Veliki Manitou, već vidim svu silu viskija što ću ga kupiti za taj novac!

XXVI

U rano prijepodne Hoss i Rick Daglow ugledaju ranč Bull-Skull s jednog od mnogih lanaca brežuljaka oko Bluegrass Valleyja.

— Za pola sata ćemo biti tamo — reče Rick i podrugljivo se nasmije Johnu Morganu.

Rančer je šutio. Svezali su ga u sedlu. Glava ga je silno boljela. Osim toga mučila ga je vrto glavica, jer je od udarca zacijelio zadobio lak potres mozga.

Na čelu mu je izrasla velika krvrga. Na tjemenu i sljepoočici

imao je posjekotine. U bradi i na kosi mu se skorila krv. Nitko ga nije previo.

Razbojnici nisu bili obzirni prema njemu ni prilikom jahanja. Putem su samo strahovali da će naići na Kiowe i to im je bila jedina briga. Sada su ih još samo dva kilometra dijelila od cilja.

— Tko zna jesu li ostali još uopće ovdje — glasno je razmišljao Hoss.

Rick ne odgovori. Samo otvori torbu na sedlu u kojoj se nalazio Bruceov durbin. Izvuče ga, podigne do desnog oka i podesi okular da bi dobio oštru sliku.

Ranč mu se znatno približi. Sada je vidio ne samo zgrade sa svim pojedinostima već i ljudske prilike izvan dvorišta.

Mogao je čak pretpostaviti i koje su to osobe.

Napolju su bila tri muškarca. Jedan od njih, sigurno Cal, upravo je zatrpavao podužu jamu. Druga dvojica su imala puške u rukama i očito su držala Cala na oku.

Promatrajući sa strane svoga brata, Hoss odjednom opazi kako je ovaj probljedio.

— Prokletstvo! Što je?

Rick spusti durbin i žestoko prokune.

— Ta kaži već jednom! — nestrpljivo će Hoss.

Bruce je najvjerojatnije zagrižao u travu... — s mukom procijedi Rick Daglow kroz stisnute zube. — Cal ga je upravo zakopao, a Morganovi ljudi paze na njega.

Sada i Hoss probljedi. Istrgne bratu durbin iz ruke i sam pogleda.

Slika koju je vidio u okularu potvrdi Rickove riječi.

– Prokletstvo! Kako se to moglo dogoditi?

– Postoji samo jedno objašnjenje, Hosse. Chet Quade je sigurno zaskočio braću. Najvjerojatnije u trenutku kad su već izradili sanduke.

Premda je John Morgan bio prisutan, Rick je govorio sasvim otvoreno. Sada je čuvanje tajne smatrao suvišnim.

Dršćući od bijesa, okrenuo se k rančeru, kojemu je sada štošta postalo jasnije.

– Prvo kolo je tvoje – zareži mračna lica. – Ali to ti neće ni malo koristiti, Morgane! Poslušat ćeš nam kao talac. Sada ćemo vidjeti koliko vrijediš svojim ljudima!

XXVII

Cal Daglow zagladi lopatom humak i obriše znoj sa čela.

– Gotovo – progunda.

Chet Quade kimne.

– U redu. Sada se možeš oprostiti s bratom ako želiš.

Minutu kasnije Calove ruke su opet bile svezane.

Doc Smoky upravo htjede poći prema kući, ali zastane čuvši topot kopita.

Osamljeni jahač se približavao ranču.

Chet i Smoky s iznenađenjem prepoznaju Hanka Millera... zapravo Ricka Daglowa

– Do vraga! – otme se Chetu. – Nešto je pošlo ukoso.

Odmah stane u zaklon iza jednog stabla, a kuhar potraži zaštitu iza Cala. Pritisne mu cijev puške među lopatice.

Budno su promatrali jahača.

Razbojnik zauzda konja izvan dometa puške.

– Hej, vi tamo! – poviče.

– Što je? – zapita Chet.

– Poznajete li ovo? – Rick Daglow podigne svijetlosivi šešir širokog oboda.

Bio je to šešir Johna Morgana. Chet i Smoky ga odmah prepoznaju. Sada su znali da je njihov šef u rukama razbojnika.

– Da, znamo kome pripada – poviče Chet. – Što ste uradili s Johnom Morganom?

– Ništa – odgovori Rick. – Još ništa. Ali poslat ćemo ga u pakao ako ne prihvatite naš prijedlog! To isto vrijedi i ako tko zapuca u mene. Brat će tada ustrijeliti Morgana.

Chet Quade i Doc Smoky se ozbiljno pogledaju.

– Što predlažete? – zapita Chet.

Rick najprije odgovori protupitanjem:

– Nigdje ne vidim Dolly Baxter! Je li živa?

– Živa je. Samo ti je prijatelj sinoć izdahnuo.

– Bio mi je brat.

– Što ne kažeš! Onda ti zaci-jelo i Cal brat.

– Tako je. Ako želite šefa vidjeti živa, pustit ćete Cala i Dolly! Osim toga morate nam predati ona dva sanduka sa zlatom.

– Pa to je vraški visoka cijena! – uzvрати Chet Quade. – Predlažem da odustanete od zlata i zadovoljite se Calom i djevojkom. Eto, dva ljudska života za jedan... za vas je to dobra trgovina.

Rick Daglow je neko vrijeme šutio. Chet Quade i Doc Smoky nisu mogli vidjeti kako mu se šakomako lice trza. Također nisu znali što misli.

A što onda, pomisli Rick Daglow, ako tim ljudima nije stalo

do Johna Morgana? Što ako im je blago važnije? Obojica će u tren oka postati bogati ljudi... potrebno je samo da zadrže zlato i da smetnu s uma svaku drugu brigu.

U Ricku Daglowu se probude neke nade. Prisjeti se srdačnog odnosa između rančera, Cheta Quadea i drugih.

– Nikako! – poviče odlučno.
– Od zlata nećemo odustati. Johna Morgana možete spasiti samo tako da nam predate i dva sanduka zlata!

Chet Quade više nije htio pregovarati.

– U redu, dobit ćete ih. Kada i gdje ćemo izvršiti razmjenu?

– Na ovom mjestu, za pola sata. Najprije dovedite zatočnike i donesite sanduke sa zlatom, a onda ćemo mi doći s Johnom Morganom.

Poslije tih riječi Rick Daglow okrene konja i odjaše. Nitko nije zapucao u njega.

XXVIII

– Mnogo lijepoga zlata... – tužio se Doc Smoky, vukući sanduke od čeličnog lima na ugovoreno mjesto. – Sada smo ostali bez nagrade!

– Da, od toga ćemo morati odustati – reče Chet Quade. – Ali čemu to? Glavno je da će naš šef biti slobodan. A viskija ćeš se još stići napiti. Kladio bih se da će ti šef dati više nego što budeš mogao popiti.

Doveli su Cala Daglowa i Dolly Baxter. Oboje su bili vezani o konje koji su s Bruceovim konjem bili spojeni tako da je glava stražnjeg konja bila vezana o prvog.

– Sad ćeš me odmah prikazati kao pijanicu! – progunda

Doc Smoky. – Doista lijepo od tebe, Chete.

No glas mu je bio napet. Samo je s mukom prikrivao svoju zabrinutost za Johna Morgana. Chet je znao da bi Smoky žrtvovao i svoj život za Morgana. A sve što je govorio bilo je samo skretanje pažnje od onoga što ga je najviše mučilo.

Chet je to vrlo dobro znao.

A što će biti ako John Morgan više nije živ? Što će biti ako su ga razbojnici ubili i sada se varkom pokušavaju domoći onoga što žele, a ništa ne mogu pružiti zauzvrat?

No sada se Doc Smoky oslobodi svojih briga.

Odjekne topot kopita. Trenutak kasnije pojave se Hoss i Rick Daglow s Johnom Morganom.

Zauzdaju konje na udaljenosti od oko dvjesto metara. Hoss Daglow je sa zatočenikom bio iza leđa svojega brata Ricka. Hoss je držao u ruci kolt koji je uperio Johnu Morganu pod rebra.

Rick je vrebajući gledao u onu drugu skupinu. Pogled mu klizne preko dva sanduka sa zlatom.

– Je li u sanducima doista zlato? – zapita.

– A što bi drugo bilo? – Chet Quade uzvratil pitanjem.

– Možda kamenje!

– Dodi i uvjeri se!

Rick na trenutak razmisli pa odgovori:

– Cal će pogledati. Oslobodite ga!

Chet namigne Docu Smokyju, a on sam s rukom na koltu pripazi na Cala Daglowa. Kuhar pode po njegova konja.

Razbojnik zaviri u oba san-

duka. Otvori i nekoliko vrećica sa zlatom kako bi provjerio nisu li možda ispunjene pijeskom.

— Sve je u redu! — dojavi i nasmije se.

— Dobro — Rick Daglow zadovoljno kimne. — Sada ćete se vas dvojica povući.

Chet i Doc Smoky se povuku za otprilike dvadeset koraka, premda ne istodobno. Medusobno su si porkivali leđa da ih ne bi zahvatilo neko tane onih podlaca.

— Jeste li zadovoljni? — dovikne Chet. — Sada oslobodite Johna Morgana!

— Još jedno pitanje! — odgovori Rick Daglow. — Tko nam jamči da nas nećete odmah slijediti kad krenemo odatle?

— Ja! — javi se John Morgan prije nego što je Chet mogao odgovoriti. — Dajem vam riječ da vas naredna dva sata neće nitko progoniti! A onda ćemo krenuti za vama.

— Dva sata? Pristajemo, Morgane. Hosse, oslobodi ga!

Hoss Daglow odveže rančera-va pastuha i udari ga po hrptu.

— Nestanite, Morgane! Ali nemojte se zaustaviti prije nego što stignete do kuće!

John Morgan pojaše. Projaše najprije pokraj Cala i Dolly, zatim pokraj svojih ljudi a onda ujaše u dvorište ranča.

— A sada se i vi povucite! — zapovjedi Rick Daglow.

Doc Smoky se pokrene. Kad je stigao do ograde, pozove Cheta i na to se i ovaj počne povlačiti.

Doc Smoky je bio na oprezu s puškom spremnom za paljbu. Ipak se ništa ne dogodi. Chet Quade nesmetano stigne do dvorišta ranča. U međuvreme-

nu Mary-Lou istrči iz kuće i zagrli oca sjajući od sreće. Ganutu rančer privije kćer k sebi.

Zatim se pridruži Chetu i Docu Smokyju. Sada su svi zajedno promatrali razbojнике kako toware sanduke sa zlatom na Bruceova konja. Nekoliko minuta kasnije razbojnička družina odjaše na istok.

— Nitkovi sigurno namjeravaju preko istočnog prijelaza u Kansas — reče John Morgan.

— No uhvatit ćemo ih prije nego što stignu do granice.

— Zar ih doista namjeravaš progoniti? — zapita Chet.

— Dakako! — kimne rančer.

— Ta obećao sam poglavici Kiowa da ću ih odvesti u Hot-dog City. Već im samo zbog toga ne bismo smjeli dopustiti da umaknu.

— Točno! — reče Chet. — No to bi ti ipak morao prepustiti meni i Smokyju. Nas dvojica ćemo uspjeti. Ostani pokraj Mary-Lou na ranču i izliječi svoju glavobolju.

XXIX

Već se počelo mračiti.

Leroy Spade je u posljednja dvadeset i četiri sata prevalio dvadesetak kilometara divljinom.

Više nije mogao prevaliti ni uz najbolju volju. Poslije jednog pada desna noga mu je jako natekla i boljela ga pri svakom pokretu.

Oslanjajući se na pušku, hramao je brežuljkastim tlom i pri tome neprestano promatrao okolicu. Tu će negdje morati prenoćiti da bi prikupio malo snage. Nadao se da će do jutra stići na ranč Bull-Skull.

Mjesec je već obasjavao kraj srebrnkastim svjetlom. Leroy Spadeu je i to bilo sasvim dovoljno da razabere svaki predmet.

Odjednom zastane. Pogled mu padne na sasječenu travu. Očito je to trag konjskoga kopita.

Tragovi su upozoravali na četvoricu ili petoricu jahača. Ovu da su mogli proći prije najviše sat vremena.

U kožu odjeveni čovjek klekne na tlo i opipa rubove traga što ga je za sobom ostavilo kopito. Dakako, odmah ustanovi da tragovi potječu od potkovanih životinja, a to znači da je riječ o bijelcima.

Tko su ti jahači? Jesu li to ljudi s ranča Bull-Skull? Leroy Spade posumnja u tu mogućnost.

Međutim, sada ionako nije mogao ništa poduzeti.

Najprije mora pronaći prikladno mjesto za logor. Lovac na grabežljive zvijeri zbog toga prijede preko tragova koji su vodili na istok i othrama u svom smjeru.

Obližnja usjeklina u brežuljku učini mu se prikladna za logorovanje. Bilo je tu stabala i grmlja a protjecao je tuda i omanji potok, na kojem će Leroy moći utažiti žed.

Od hrane je imao još samo malo dvopeka. Svoje sedlo s prtljagom morao je ostaviti nedaleko od mjesta nesreće.

Umorno sjedne na travu i zadrijema.

Drijemao je možda samo nekoliko minuta. Zatim se prene, ustane i počne skupljati suhe grančice s grmlja da bi ih složio u hrpu.

Htjede već kresnuti šibicom, kadli General Lee odjednom zareži. Pas je zacijelo osjetio neku opasnost. Lovac počne nape to osluškivati. Nešto kasnije i on začuje ono što je psu doprlo do uha.

Topot kopita.

Očito se nekoliko jahača približavalo s juga.

Leroy Spade se sasvim razbudi. Pogotovu zbog toga što je opazio da jahači jašu ravno na njega. Odmah razbaca onu izdajničku hrpu grančica, dohvati Generala Leeja za remen oko vrata i povuče se zajedno s njim u grmlje.

Tada se pojave jahači. Tri muškarci i jedna žena s jednim teretnim konjem. Tu negdje mora biti – reče Rick Daglow. – Zastanite, pogledat ću.

Zauzdaju konje. Rick Daglow sjaše i udalji se pokretima koji su nalikovali na mačje.

Braća i Dolly Baxter ga pričekaju u sedlima, nepunih deset metara udaljeni od Leroya Spadea, koji ih je oprezno promatrao iz grma.

Pokraj Leroya je ležao njegov četvoronožni prijatelj, koji je bio tako dobro dresiran da nije pustio ni glasa od sebe.

Rick Daglow se ubrzo vrati. – Da, na pravom smo mjestu – reče zadovoljno. – Naš trag se nalazi iza brežuljka. Bit će sasvim jednostavno osloboditi se ljudi s ranča Bull-Skull. S brežuljka se može lijepo zapucati, a i mjesečina je dovoljno jaka, tako da nećemo moći promašiti one nitkove. Bit će to sasvim jednostavno... otpraviti ćemo ih u smrt za tren oka.

Govorio je kao da upravo namjerava odstrijeliti nekoliko

vukova. Međutim, u njegovu glasu se jasno razabirao pri-zvuk mržnje.

— Zar nećemo skinuti s konja sanduke sa zlatom? — zapita Cal.

— Ne, moći ćemo to učiniti i kasnije, čim zavrijedimo kraći odmor. Ti i Dolly ćete se sa svojim životinjama smjestiti nešto dalje udesno. Progonitelji ništa ne smiju naslutiti. A ti, Hosse, podi sa mnom!

Poslije Bruceove smrti Rick je preuzeo zapovjedništvo. Premda je on bio najmlađi, a Hoss najstariji, ovaj se rado pridržavao uputa najmlađega brata.

Hoss također sjaše i izvuče pušku iz navlake na sedlu. Ne-prestano se povodio za bratovima primjerom. Dolly i Cal preuzmu njihove konje.

Leroy Spade je čuo svaku njihovu riječ. Premda nije poznavao braću Daglow, sada je znao da su to razbojnici. Nitkovi koji se zbog nekih razloga žele osvetiti ljudima ranča Bull-Skull.

Sigurno su to oni isti ljudi koji su prije sat vremena prošli ovuda. Skovali su đavolski plan!

Ovdje će vrućim olovom dočekati svoje progonitelje i nije-dan od njih neće moći uteći iz stupice.

Lovac na grabežljive zvijeri čvrsto dohvati pušku. Stigao sam u pravi trenutak da sprije-ćim ubojstvo, pomisli i nevoljko se nasmiješi.

Poigravao se mišlju da pozove one nitkove, no odmah ju je odbacio. Ne, zacijelo mu ne bi pošlo za rukom da svlada cijelu razbojničku družinu. Jedan ili

dva nitkova bi se zacijelo uspje-la baciti u grmlje i nestati u nje-mu. A onda bi se i on našao u stupici.

Leroy Spade pričeka i razmi-sli o svom planu.

Iz svojega skrovišta promatrao je kako se Rick i Hoss Daglow penju na brežuljak. Cal i Dolly se s konjima zapute na istočnu padinu brežuljka. Leroy baci oko na njih dvoje. Neće biti osobito teško zaškočiti ih. Mora samo pripaziti da ne bude pre-rano otkriven.

Oprezno se odmakne od grma i zapuže šuškvom travom. General Lee je puzao tik uz nje-ga.

Nekoliko puta lovac otane ležati potrbuške: u tim trenucima je budno promatrao vrh brežuljka. Postojala je opasnost da ga ona dvojica otkriju na mjesec-evu svjetlu.

Međutim, Hoss i Rick Daglow su mu okrenuli leđa i budno motrili u smjeru zapada, odakle su očekivali progonitelje.

Leroy Spade otpuže dalje. Na padini brežuljka zapazi konje razbojničke družine. Odmah zatim ugleda Cala i Dolly, koji su sjeli na oboreno stablo.

No udaljenost je još bila pre-velika a da bi ih mogao zasko-čiti. Morao se privući još bliže. A kad njih bude imao u šaci, sve će drugo biti prilično jedno-stavno. Leroy je pri tome mislio ponajprije na konje, koje je namjeravao odvesti kako bi stri-jelcima u zasjedi na vrhu brda presjekao mogućnost bijega.

No ipak se sve zbije drugači-je. Leroy Spade to spozna u trenutku u kojem je začuo topot

kopita što se približavao sa zapada.

XXX

Mjesečevo svjetlo je dobro obasjavalo cijeli kraj i progonitelji su bez ikakvih teškoća mogli slijediti tragove razbojničke družine. Svaki je sobom vodio i rezervnoga konja. Chet Quade i Doc Smoky nisu ni slutili smrtnu opasnost koja je na njih vrebala.

Tek kad su se približili tamnom lancu brežuljaka zdesna, na udaljenosti od oko dvjesto metara, obojicu obuzme neugodan osjećaj. Šesto čulo im je govorilo da sprijeda nešto nije u redu.

Kad je Chet htio izraziti svoju sumnju, prasak hica s vrha brežuljka razbije noćnu tišinu.

Bio je to moćan prasak koji je mogao doći samo iz puške za visoku divljač. Oba čovjeka naglo zauzdaju konje i potjeraju ih u zaklon iza male skupine stabala.

— Ovdje Leroy Spade! — začuju snažni glas koji je zagrmio u jeku hica. — Pripazite, mladići! Ovdje vas nekoliko nitkova čeka u zasjedi!

Lovac na grabežljive zvijeri morao je zbog nedostatka vremena odustati od svojega namera da zgrabi Cala Daglowa i Dolly Baxter. Inače ne bi mogao na vrijeme upozoriti na opasnost svoje prijatelje.

Pošto je ispalio hitac iz puške u zrak, odbaci pušku i posegne za koltom. Za nabijanje puške nije mu preostalo dovoljno vremena.

Dolly Baxter krikne od straha. Cal Daglow se baci za deblo

stabla i zapuca iz svoje puške na Leroya Spadea.

Osamljeno i ne baš debelo stablo samo je djelomično štitiло snažnog Leroya. Calovo olovo ga odmah okrzne po rameu.

Lovac stisne zube i uzvratí vatrom.

Cal Daglow krikne. Objema rukama se uhvati za prsa i srusi preko debela. Djevojka zavrišti.

U tom trenutku otvore vatru Rick i Hoss. Obojica su pucala u smjeru plamenog jezička s Leroyeve cijevi i lovac osjeti kako mu je jedno vruće tane prozviždalo pokraj lica. Njegov zaklon doista nimalo nije vrijedio. Ne uzvraćajući vatrom, baci se u stranu i brzo se zavuče u obližnje grmlje.

Iza njega nekoliko metaka uzore zemlju. Ali nijedan ga ne pogodi. A kad su se iznad njega ponovo sklopile grančice grma, začuje prasak hitaca i s druge strane bežuljka.

Sigurno su to ljudi s ranča Bull-Skull...

Ona dva nitkova na vrhu brežuljka odvratno su proklinjala. Jedan od njih nešto poviče.

Zatim zaštröpota sipina. Koliko su ih noge nosile, braću Daglow su trčala, klizala se i padala niz obronak da bi što prije stigli do svojih konja koji su uplašeno njištali. Razbojnika je obuzela panika što je otkrivena njihova podla namjera te su posve neočekivano upali u stupicu svojih protivnika.

Leroy Spade je više slutio nego zapažao njihov bijeg ili namjeru da pobjegnu.

Krio se u šipražju i nije ni namjeravao dopustiti da ga opaze.

Protivnici bi tada mogli naprosto prorošetati grmlje mecima i pri tome ga pogoditi.

A kad je ispucao na drugoj strani i oprezno podigao glavu, Hoss i Rick Daglow, kao i djevojka, već su sjedili u sedlima i potjerali svoje konje.

— Stoj! — poviče Leroy Spade.

Razbojnici odgovore s nekoliko hitaca, od kojih ga jedan promaši za vlas.

A zatim odjuri prema istoku. Lovac počne proklinjati. Nije se mogao suzdržati.

Sada više nije bio uvjeren da bi ih mogao pogoditi. Neki oblačak se navukao na mjesec. Leroy je sada mogao raspoznati samo nejasne obrise dvojice jahača i djevojke koju više nije mogao razlikovati od muškaraca.

Družina ubrzo nestane u noći a s njima i ona životinja koja je nosila teret i konj koji je ostao bez jahača.

Brata Cala su razbojnici naprosto ostavili.

Leroy Spade spusti revolversku cijev, no zadrži oružje u ruci. Okrene se i othrama do Cala Daglowa.

Momak je još bio živ. Leroy ga je čuo kako stenje. Nagne se nad njega, dohvati ga ljevicom za rame i odmakne od debla.

Ranjenik zastenje još žešće. Široko razrogačenim očima pogleda Leroya. U predjelu srca košulja mu je bila natopljena krvlju.

Čovjek je u takvom stanju izgubljen i više ne predstavlja nikakvu opasnost. No unatoč tome Leroy ga pretraži.

Na topot kopita što se približavao lovac podigne glavu.

Dva jahača se pojave između brežuljaka.

— Ovamo, mladići!

Chet Quade i Doc Smoky potjeraju konje prema Leroyu i sjašu.

— Hej, litalico! — pozove ga kuhar sa smiješkom. — Pojaviš se uvijek tamo gdje si upravo potreban, je li? To mi je već pomalo sumnjivo!

Smoky se s mukom oslobodi psa koji je oko njega neprestano poskakivao radosno lajući.

— Da... i ti si uvijek s njim. Generale Lee! Ne navaljuj toliko, stari prijatelju... znam da me voliš! Ta dobio si od mene poneki komad mesa.

Chet pogleda Cala Daglowa.

— Što je s njim, Leroy?

— Nitko mu više ne može pomoći — ozbiljno će lovac. — Mislim da mu se bliži kraj. Na žalost, one druge nisam mogao zadržati. No zato sam im barem zasolio jušicu.

Raspita se o razbojnicima i sazna od Cheta Quadea ono najvažnije.

— Doista je sjajno što ste povelili rezervne konje — reče lovac. — Dakako, s vama ću, mladići.

— U redu, Leroy! — Chet Quade pogleda Cala Daglowa, koji u tom trenutku zavapi za vodom. — Daj mu malo vode, Smoky!

Kuhar klekne pokraj ranjenika i pokuša mu uliti u usta malo vode iz svoje pljoske. No tada opazi da ranjenik više ne može gutati.

Momak ga ustrašeno pogleda

očima u kojima se već održavala sjena smrti.

— Ta nećete... nećete me valjda ostaviti ovdje? — s mukom promrsi razbojnik. — Obećajte mi... da ćete me... pokopati! Neću... da me prožderu vukovi!

— Pokopat ćemo te — reče mu Doc Smoky.

Umirući sklopi oči. Cal Daglow je bio mrtav. Brzo mu naprave grob od kamenja i granja. Zatim pojašu utroje.

Razbojnici su u međuvremenu stekli stanovitu prednost. Topot kopita njihovih konja već je odavno utihnuo u daljini.

No trojicu progonitelja nije zbog toga zaboljela glava. Imali su uza se Generala Leeja. Kamo god pojašu braća Daglow, pas će slijediti njihov trag, pronaći će ih.

XXX

— Čini se da smo ih skinuli s vrata — reče Hoss Daglow, napregnuto osluškujući. Nije mogao čuti ništa drugo osim šuškanja vjetra kroz džbunje.

Družina se zaustavila da bi jedan od ona dva sanduka sa zlatom prebacila na Calova konja. Tako će Bruceov konj biti znatno rastorećen i družina će moći napredovati brže nego dosad.

— Samo umišljaš — uzvratí Rick, ponovno uzjabbavši. — Okladio bih se u sve naše zlato da nam je onaj prokleti gonič krava još za petama, premda ništa ne služi na to. Neće oni odustati, Hosse. Na to ih možemo natjerati samo olovom.

— Velike riječi! — naruga se Dolly. — Pa zašto ih onda niste opskrbili olovom već odavno?

— A što ti znaš — razdraženo će Rick. — Zar smo mogli predvidjeti da će se pojaviti onaj klippan? Sve nam je to zamiješao taj prokletnik. Budi sretna što nije nastradao nitko osim Cala. Onaj brežuljak je bio prikladan za zasjedu, ali nikako za napad s dvije strane.

— Ništa više neću kazati — uvrijeđeno će Dolly. — Dakle, što ćemo sada?

— A što bismo? Postavit ćemo nitkovima novu zasjedu. To je barem jasno!

— A gdje, ako smijem zapitati?

— U jednom klanecu na putu do onog prijelaza za Kansas. Znam tamo jedno dobro mjesto na kojem ćemo sigurno srediti pasje sinove.

Rick Daglow ne reče više ništa. Samo šutke obode konja.

Poslije sata oštrog jahanja družina stigne na prijelaz za koji je Rick znao još od prošle godine. I onda je s Bruceom i ortacima, koje su kasnije pobili, bježao kroz taj kraj. Sada bez krzmanja potjera konja dolinom između dvije pošumljene padine.

Za dva sata ujašu u klanac o kojem je Rick govorio. Strmo se uspinjao i na nekoliko mjesta zavijao.

Dahe gore nalazio se osobito oštar zavoj. Na vanjskoj strani zavoja bile su velike gromade stijena koje su činile prirodni bedem. Ispred njega je bio strmi tok sipine a iza bedema se dizala klisura.

— Uskoro ćemo stići! — najavi Rick.

Zaustavi načas konja da se ispuše, a onda ga potjera sipinom. Ubrzo se nađu na slobod-

nom prostoru između kamenog bedema i klisure. Sjašu sa zapuhanih konja.

— Onda... što kažete? — zapita Rick.

Hoss i Dolly su morali priznati da je to mjesto kao stvoreno za zasjedu. Odavde je pucao vidik na cijeli klanac, vatra se mogla otvoriti na svaki cilj koji se približava. A opasnost nije bila gotovo nikakva. Kamene gromade su pružale izvrstan zaklon.

— Nije loše — reče Hoss. — Samo nekolicina strijelaca ovdje bi mogla zaustaviti cijelu vojsku.

— Upravo tako! A mjesto je prikladno i za odmor. Ostat ćemo ovdje dok ne stignu goniči krava. A onda ćemo ih srediti jednog za drugim. Tek kad ih sredimo, moći ćemo biti sigurni da nam nitko neće uzeti zlato!

— Imaš pravo — reče Hoss. — Prije nećemo imati mira!

Sjedne na kamen, pripali cigaretu i počne promatrati Dolly, koja se smjestila na pokrivač u blizini.

Djevojka zapazi njegov pogled i nasmiješi mu se. Zнала je da taj golemi klipani luduje za njom i uvelike se nada otkako Bruce više nije među živima. Ali ni Rick nije bio ravnodušan prema njoj. Djevojka je to pouzdano ustanovila.

Zapita bez ikakva uvijanja:

— A kako je zapravo s tim zlatom? Koliko ću ja dobiti?

Braća Daglow se pogledaju. Zatim se Rick bijedno nasmiješi i reče:

— U stvari, tebi ništa ne pripada. Mislim da to i sama znaš. Bruceov dio te se ne tiče... ako si smjerala na to! Ali ne boj se,

nećemo te ostaviti praznih ruku. Uostalom, samo o tebi ovisi koliko ćeš dobiti. Eto, čak sam spreman da te pod stanovitim uvjetima učinim svojom sudionicom...

— Misliš li, ako ti postanem ljubavnica?

— Da... tako nekako.

— A što će ti taj balavac? — gromkim glasom se umiješa Hoss. — Možeš se udružiti sa mnom. Ja bih se tobom čak i oženio, Dolly!

Zvučalo je to poput šale. Dolly Baxter se nasmije.

No znala je da je ta ponuda sasvim ozbiljna.

Ali braća Daglow joj baš ništa nisu značila. Bruce ju je volio, premda na svoj način. No do njegove braće joj nimalo nije stalo.

Unatoč tome morat će se odlučiti za jednog od njih, jer drugoga puta do zlata neprosto nema.

XXXII

Dok je mjesec još bio na nebu, stignu progonitelji. Isprava se čuo samo topot kopita. Nekoliko minuta kasnije progonitelji se pojave jedan za drugim iza zavoja klanca.

Ispred njih je trčao pas... s njuškom uz tlo.

— Toj proklesoj životinji ćemo također olovom opaliti krzno — progunda Hoss Daglow i položi cijev puške na zaklon.

— Ali tek kad sredimo ona tri nitkova! — propišti Rick. — Samo nemoj biti brzoplet! Čuješ li? Zapucat ćemo tek kad se dovoljno približe.

— Znam što moram činiti!

Dolly se nalazila između raz-

bojnika. Za svaki slučaj držala je Bruceovu pušku u rukama.

Neprestano je promatrala tri jahača, koji su za sobom vodili još jednog konja.

Topot je odjekivao kamenitim tlo. Pomaknuti kamičci skortljali bi se odmah u dolinu. Neki konj zanjšti. Šumovi su postajali sve jasniji. Progonitelji su se približavali.

Kad su se približili gotovo na puškomet, razbojnici su ih mogli čak prepoznati u klancu obasjanom mjesecinom.

— Onaj prvi je Chet Quade — šapnu Dolly. — koji ga ubije, dobit će mene za nagradu!

— Hoss obliže usne i kimne.

— Držat ću te za riječ! — reče promuklim glasom.

Odlučno pomakne puščanu cijev i uzme Cheta Quadea na nišan. Nije namjeravao čekati da ga brat pretekne. Želio je biti prvi.

Pažljivo nacilja.

Nekoliko trenutaka kasnije između stijena se prolomi hitac. Chetov ždrijebac še propne a jahač padne sa sedla.

Hoss Daglow je likovao. Bio je uvjeren da je pogodio Cheta Quadea. No očito je bio u zabludi: konj padne, a Chet ustane, sagne se i potrči u zaklon.

Hoss shvati da je preranim hicem upropastio sjajne izgled. Doc Smoky i Leroy Spade također iskoče iz sedla i potraže zaklon.

— Prokleti šupljoglavče! — zareži Rick. — Nisam li ti kazao da ne smiješ biti brzoplet!

Bijesno zapuca na ljude s ranča Bull-Skull, ali promaši svim hicima.

Sada su svi progonitelji bili u

zaklonima. Odmah uzvrate vatrom. Nekoliko metaka udari u obližnje kamenje. Poneki metak se spljošti, odbije i odzuij dalje.

Razbojnici su morali zavući glave u zaklon.

— Lijepu si nam kašu zamijesio! — progunda Rick Daglow, ubacivši novi metak u cijev. — Da nisi bio tako glup, sada bi sva trojica bila mrtva! Da si ih pustio još samo malo bliže, postali bi izvrsni ciljevi. Ali ne... morao si zapucati upravo kad su se nalazili na mjestu na kojem ima dovoljno zaklona.

— Zaveži! — odbrusi Hoss. — Već ćemo ih srediti...

— Hoćemo li? Moramo ih srediti, luđače! Ali sada to neće biti moguće bez duže pucnjave!

XXXIII

Isprava se nije događalo gotovo ništa. Odjekne još nekoliko hitaca, a zatim zavlada tišina.

Mjesec zade. Zavlada potpun mrak.

Sada bi svaki hitac bio pravo rasipništvo.

Chet Quade odbaci zamisao da pokuša protivnike nagovoriti na predaju. Znao je da će naići na gluhe uši.

Otpuže do Doca Smokyja, koji je čučao iza velikog kamena i napregnuto gledao u mrak.

— Ja sam, Chet! — šapne Smokyju u mraku.

— Već sam pomislio da je neki Apaš — tiho uzvratih kuhar. — Do vraga, Chete, izgubio sam šešir.

— Zar nemaš drugih briga? Ta pronaći ćeš taj dronjak!

— Ne vrijeđaj moj dobri kožnati šešir! Služio mi je pola života... Dok si ti još punio gaće,

već se nalazio na mojoj glavi! Bez njega se osjećam kao da sam ćelav.

Chet čučne pokraj starog kuhara i nasmije se bez glasa.

— Budi sretan što olova nema u tebi! Moraš priznati da nas je poslužila sreća, Smoky. Mogli smo poginuti! Razbojnici su to htjeli...

— Nitkovi! Još su nam jednom postavili zasjedu. Kako bi bilo kad bismo se privukli njihovim zaklonima?

— Nikako, Smoky! Naprosto ne bismo uspjeli. Sipina bi počela štropotati, odala bi nas. A onda bismo im bili prepušteni na milost i nemilost.

Imaš pravo! — kuhar se počeo po ruci. Očito ga je ubo komarac. — Prokletnici samo čekaju da im se približimo!

— Tako je. Pogledat ću gdje su konji, Smoky.

Chet Quade otpuže natraške, a zatim se pridigne i klizne do mjesta na kojem su ostavili konje.

Životinje zanjiste. Chet nešto promrmlja i umiri ih. Dohvati prvog konja za uzde i povede ga k izdanku stijene koja se je dva razabirala u mraku.

Naravno, pri tome izazove šumove.

Braća Daglow odmah zapucaju. Pucali su nasumce, jer nisu mogli vidjeti cilj. Tanad nije ozbiljno ugrozila Cheta. On odvede konja na pijesak iza izdanka i priveže ga za zakržljali cedar.

Leroy Spade i Doc Smoky također zapucaju. Pucali su u smjeru plamičaka na otvorima cijevi. Međutim, svi hici promaše.

Ljudi ubrzo prekinu paljbu i jeka hitaca utihne.

Chet je i druge konje odveo u zaklon. Otpuže zatim k Leroyu Spadeu, pruži mu njegovu pljosku i izmijeni s njim nekoliko riječi. General Lee je sjedio pokraj lovca.

Chet se opet vrati Smokyju. I njemu doda pljosku s vodom.

— Hvala ti, Chete. Doista mi sliš na sve. Jesli li privezao životinje?

— Jesam. Odveo sam ih na sigurno. Inače bi ih nitkovi poubijali čim se razdani. To bi im bio prvi zadatak. Sasvim je dovoljno što su mi ustrijelili ždrijepca.

Kuhar posegne u džep okrpjene bluze i izvuče komad duhana za žvakanje. Odgrize dio, a ostatak vrati u džep.

— Mračno je kao u kravljem želucu! — šapne žvačući. — Upravo kao onda u Meksiku kad su mi ruralesi bili za petama. Neka me propalica u nekom pograničnom gnijezdu okrala dok sam spavao. Kad sam se probudio, nije je bilo, a ni mojega novca. A zapravo ta mala i nije bila loša... Ali ne može se tako sa starim Smokym! Dakako, uhvatio sam tu svraku i oduzeo joj novac.

— A zašto su te progonili ruralesi? — sumnjičavo zapita Chet Quade.

— Eto, to je bio razlog... jedan od njih je prijateljevao s kradljivom svrakom. Sigurno je ustvrdila da sam ja okrao nju, a ne ona mene. U svakom slučaju ruralesi su me htjeli lišiti slobode i strpati u zatvor. Umakao sam im u posljednjem trenutku... imao sam smolu, zalu-

ta sam u brdima. Upravo zbog toga što je bilo mračno, kao i noćas. Na nesreću, moj konj je slomio nogu. Morao sam ga ustrijeliti. A onda – Smoky prebaci duhan pod drugi obraz – da, progonitelji su mi bili na vratu. I to u jednom slijepom klanu. A znaš li kako sam ih se otrešao a da nisam ispalio ni jedan jedini hitac?

– Zacijelo si se pokrio šešir, tako da su te u mraku zamijenili s mravinjakom...

– Okani se glupih šala! Zavukao sam se pod grm i začvrčio poput cvrčka, tako da im nije palo na um da zavire u šipražje. Tražili su me posvuda, samo ne pod grmom. Naposljetku su povjerovali da sam se naprosto rasplinuo... i odjahali.

Dakako, Chet je znao da nijedna riječ iz te priče nije istinita, ali nije htio kuharu pokvariti užitak. Stoga se tobože začudi:

– Pa to je ludo, nevjerovatno Smoky!

– U svakom slučaju moja me varka spasila od zatvora, ako ne i od vješala. A ispričam li ti što sam sve doživio dok se naposljetku nisam vratio u Teksas, nećeš mi povjerovati!

– Ispričaj mi to radije sutra! Sada ćemo malo napeti oči i uši... inače bi nam se moglo što dogoditi!

– U redu, Chete.

Doc Smoky zašuti. Zajedno sa Chetom i Leroyem Sapdeom promatrao je kameni bedem koji je razbojnicima služio kao zaklon.

Oči su im se u međuvremenu navikle na tamu. Između rubova klanca razabirao se komad sivog neba, a sve drugo je bilo u tami.

Negdje u daljini zatuli plavinski vuk. Bio je to jedini zvuk.

Tišina u klanu je bila takva da se čulo i šuškanje pijeska u pukotinama stijena. Doista nije bilo moguće približiti se braći Daglow i iznenaditi ih.

Ali ni protivnici se nisu mogli neopaženo udaljiti. Nisu to čak ni namjeravali, premda ih ljudi s ranča ne bi mogli spriječiti u bijegu.

Budući da su razbojnici ostali u zaklonu, bilo je jasno da se baš tu namjeravaju upustiti u odlučujuću bitku.

Premda su se dogovorili da će spavati na smjenu, nitko nije mogao oka stisnuti. Ostali su budni i oprezni. Sati su prolazili a da se ništa nije događalo.

Pred jutro poprilično zahladi. Ljudima se ukoče udovi, prsti postanu neposlušni.

Nebo se polako osvjetljavalo, zvijezde su izbljedile između oblaka, na istoku se pojavio ružičasti sjaj.

Ljudi sa ranča Bull-Skull su sada bili još budniji i napetiji. Znali su da će uskoro pasti odluka.

XXXIV

– Hej, vi gore! – poviče Leroy Spade.

– Još smo tu! – uzvratili Rick Daglow. – Zar ćeš nam poželjeti dobro jutro?

– Želim vam kazati da nećete dugo izdržati. Položaj vam je dobar, ali ne možete dugo ostati tu. Na vašem bih se mjestu predao!

– Samo dodite, pa ćete vidjeti!

Možda kasnije, hombre. Ne žuri nam se.

– I mi imamo dovoljno vremena. A i olova!

Čim je to izrekao, ispali hitac iz svoje puške iza zaklona.

Tane se spljošti na stijeni iza koje se nalazio Leroy. Taj »priateljski jutarnji pozdrav« bio je prvi čin prave olovne oluje.

Klanac se u tren oka ispuni grmljavinom, praskanjem i odjecima. Za kraćih zatišja bi se čulo njištanje uplašenih konja.

Dolly Baxter je sjedila na tlu iza kamenog bedema. Pred sobom je imala nekoliko kutija municije kojom je nabijala oružje.

Lice joj je bilo blijedo. Vidjelo se da je malo spavala. Ispod očiju je imala tamne kolobare.

Nad glavom joj je zviždala tana i otkidala komade nadvijene stijene. Nekoliko komada padne i među uplašene konje i oni počnu zabacivati stražnje noge.

Ali nitko se na to nije osvrtao. Rick Daglow i njegov brat Hoss bili su opsjednuti željom da što prije likvidiraju protivnike.

Ali nikako da nekoga pogode...

Ljudi s ranča Bull-Skull bili su oprezni, nisu mnogo izvirivali iz zaklona, no unatoč tome su neprestano pucali.

Pojavi se sunce. Prve zrake padnu u klanac gotovo vodoravno i zaslijepe braću Daglow. Oni počnu žestoko proklinjati. Odjednom se nađu u slabijem položaju. Svoje ciljeve su nejasno razabirali.

Prekinu paljbu. Naumili su da pričekaju da se sunce podigne i da ih više toliko ne zaslijepljuje. I ljudi s ranča prekinu paljbu. Bilo je vrijeme da nabiju oružje.

Doc Smoky povuče iz svoje pljoske, no voda mu nije prijala. Stoga posegne u džep bluze i izvuče pljosku napunjenu sasvim drugačijom tekućinom. Viskijem, dakako. Odvije poklopac, pomiriše otvor i s uživanjem izvrne oči. Zatim ispije pola sadržaja.

Bučno ispuhne zrak iz pluća. Odjednom se nešto stisne k njemu. Bio je to General Lee. Životinja je živo mahala repom a u zubima je držala neku kožnatu tvorevinu. Kuharovo lice se odjednom razvedri.

– Pa to je moj šešir! – reče iznenađeno. – Sjajan si, Generale! Dat ću ti prvom prilikom tri lijepa odreska!

Kuhar uzme psu šešir iz gubice, poravna ga i ponosno stavi na sijedu kosu. U tom trenutku prasne hitac. Doc Smoky osjeti da je opet ostao bez šešira. Tane mu ga je naprosto strgnulo s glave.

Šešir završi na obližnjem grmu. Kuhar ga oprezno dohvati i ljutito pogleda. Mnogim rupama u starom kožnatom šeširu pridružila se još jedna... Više ga ne stavi na glavu, već dohvati pušku i bijesno zapuca.

Chet Quade i Leroy Spade također otvore vatru.

Razbojnici se zgure iza zaklona.

Opet se odlomi nekoliko kamenova od stijene. Iz jedne široke usjekline počne kliziti sipina. Konji uplašeno zanište.

Razbojnici uoče opasnost koja im je zaprijetila. I tada se dogodi...

Novi hitac, za kojega nitko nije znao tko ga je ispalio, izazove katastrofu.

Odjednom se začuje praska-

nje i lomljava. Velika količina kamena odvoji se uz silnu grmljavinu od klisure i sruči na položaj razbojnika.

Dolly Baxter užasnuto vrisne. U posljednjem trenutku se baci u stranu da je kamenje ne bi pokopalo pod sobom. Braća Daglow se također maknu.

Svi rukama zaštite glave.

Nekoliko kamenova pogodi ih u leđa i ramena.

U ušima im je odjekivalo uplašeno njištanje konja, koji nisu mogli izbjeći kamenje što se srušilo.

Grmljavina naposljetku prestane. Cijeli klanac je bio u gustom oblaku prašine.

Kad je jutarnji povjetarac odnio prašinu, braća Daglow počnu ogorčeno proklinjati.

Tek su sada vidjeli posljedice kamene lavine.

Pod gromadama su poginula njihova dva konja.

– Što je? – dovikne jedan protivnik iz donjega dijela klanca.

Sudeći po boji glasa, mogao je to biti Chet Quade.

– Još smo živi! – poviče Rick Daglow. – Nemojte se prerano radovati!

Glas mu je drhtao od gnjeva.

– Predajte se! – dovikne nekadašnji revolveraš. – Odbacite oružje i izidite iz zaklona podignutih ruku!

– To možeš samo zamisliti! S nama još nije svršeno!

– Onda pošaljite barem djevojku! Nema potrebe da ugrožavate i nju!

Rick razmisli, a zatim reče Dolly, koja je histerično jecala:

– Želiš li, možeš poći. No ipak, bez konja!

– Nikako! Ona ostaje ovdje! – zagrmi Hoss.

– Ta nećeš to ti odrediti! Neka odluči sama. Onda... što ćeš, Dolly?

– Ostat ću s vama – reče djevojka glasom koji se gušio od suza.

– U redu! No onda prestani zavijati, glupa gusko! Prokletstvo... ta saberi se već jednom!

Dolly se potrudi da zaustavi potok suza. Rukom otare lice i pri tome pomiješa suze s prašinom.

– Što je s djevojkom? – zapi-ta Chet Quade. – Hoće li doći?

Rick Daglow uzvraća:

– Ostaje s nama! Pokaže li se neki od vas, dobit će tane!

– Okani se radije pucnjave!

– upozori ga Hoss. – Inače će i goniči krava ponovo zapucati. Ta pogledaj samo ovu stijenu. Pretvorit će se u novu lavinu ako samo jedno tane udari u nju. Moramo što prije nestati oдавде!

Rick je dobro znao da njegov brat ima pravo. Već naredni hitač može izazvati lom i rušenje... golema stijena se gotovo poput strehe nadvila nad njih.

– Nećemo uspjeti – zamišljeno će Rick. – Možemo uspjeti samo ako ostavimo zlato.

– No ovdje ne možemo ostati – reče Hoss. – Zar ti to nije jasno?

Rick mračno kimne.

U glavi su mu se grozničavo rojile misli.

A onda mu se odjednom lice osvijetli.

– Dodi, pomози mi, Hosse!

– Što namjeravaš?

– Moramo podijeliti zlato.

Dolly, ti ćeš ponijeti polovicu

odavde. Oni kravari u tebe neće pucati.

Izvade vrećice sa zlatom i strpaju ih u bisage koje privežu o sedlo djevojčina konja.

– A kamo da pojašem?

– Kilometar dalje, gore se nalazi visoravan. Tamo je golemo stablo koje ćeš sigurno vidjeti. Pričekaj nas pokraj stabla!

Crvenokosa kimne, uzjaše konja koji je i dalje njištao i potjera ga iz zaklona.

Ljudi s ranča je odmah opaze.

– Stoj! – poviče Smoky. – Kamo ćeš?

– Ne pucajte u nju! – dovikne Rick. – Djevojka odlazi, nemojte je sprečavati. Sve ostalo sredit će s nama!

Točno je proračunao. Nitko ne zapuca u Dolly.

Djevojka se znojila od uzbuđenja. No nijednom se nije osvrnula. Svjesna cilja, potjera konja prema gornjem zavoju klanca.

Konj se nekoliko puta spotakne na raspucanom stjenovitom tlu. Morao je napregnuti sve snage pod teškim teretom.

Nije to izmaklo onoj trojici što su dolje oprezno izvirivali iz svojih zaklona. Odmah shvate da je životinja opterećena ne samo jahačicom...

Začuju se povici.

No Dolly Baxter se na njih nije osvrnula.

Ubrzo stigne do zavoja koji će je zaštititi i nestane iza njega.

S olakšanjem potjera konja dalje uz klanac.

XXXV

– Uspjela je, Hosse! Uspjela. Sada sam ja na redu!

– Zašto ti? – zapita snažni razbojnik.

– Jer sam mnogo lakši. Pod tobom bi se životinja vjerojatno srušila. Ne može ponijeti tebe i zlato... Ti ne bi stigao do cilja...

– U redu, Rick – pristane Hoss. No ipak se osjećao nelaagodno. – Stitit ću te vatrom. A kad stigneš do zavoja, moraš mi osigurati povlačenje.

– Dakako, Hosse. Ne brini se! Dat ću ti znak čim stignem u zaklon. Tada ćeš pojahati kao da su ti svi đavoli za petama! Budući da tvoj konj neće nositi nikakav dodatni teret, imaš bolje izgled od mene!

Sadržaj drugog sanduka ubrzo nestane u drugim bisagama.

Zatim Rick potjera svojega konja iz zaklona, a Hoss počne divlje pucati na ljude s ranča Bull-Skull.

Hossu ipak nije pošlo za rukom da sve protivnike zadrži dovoljno dugo u zaklonu. Rick ne prevale ni polovicu puta, a već su mu prvi meci zazviždali oko ušiju. On prokune i obode konja...

Pravo je čudo što ga nijedno tane nije zahvatilo. Samo je jedno okrnulo konja po bedru i to je sve što su protivnici postigli. No konj je sada zgrabio još žesće... Rick Daglow stigne čitave kože do zaklona iza zavoja. Uzdahne s laknućem.

Đavolja misao proleti mu glavom. Zar njegovi izgledi za uspješan bijeg ne bi bili mnogo veći kad bi Hossa ostavio na cjedilu?

Ne zaštititi li Hossa vatrom, ovaj će ostati prikovan iza onog bedema i morat će se boriti s ljudima s ranča Bull-Skull. A što se duže bude borio, Rickova prednost će postajati sve veća.

Pomisli i na lijepu Dolly i na

zlatu... Ponajprije na zlato, koje više neće morati dijeliti ni s kim!

Da, ta je misao bila silno primamljiva: napusti li brata, zlato će pripasti njemu, Ricku! Čita-vo!

Na licu mu se odrazi odlučnost. Sada više nije nalikovao na štakora. Odmakne se od stijene, pride konju i uzjaše.

Zatim žestoko potjera životinju.

XXXVI

Djevojčin konj je sporo napredovao pod teškim teretom. Spoticao se, klizao. Nekoliko puta se Dolly učinilo da će životinja pasti. Put klancem je vodio strmo gore.

Iza svojih leđa Dolly začuje hice. No udaljenost je pomalo prigušavala praskanje.

Djevojka napusti klanac. Pred sobom ugleda visoravan o kojoj joj je govorio Rick. Odmah ugleda i stablo i potjera konja prema njemu.

Pod stablom zauzda konja i ogleda se.

Na spilju nalik usjeklini u tlu, na koju joj je pogled pao sasvim slučajno, navede je na podlu misao.

Ako se sve bude odvijalo kako su zamislili, braća Daglow će je ubrzo stići. Ne dodu li oni, doći će jahači s ranča Bull-Skull. Ali... ma tko došao, oduzet će joj zlato! Zlato koje je htjela zadržati. Ne bi mogla bježati s dragocjenim teretom. Konj to ne bi mogao izdržati. Prema tome, želi li uspjeti, zlato mora ostaviti!

Odlučno potjera konja prema usjeklini. Na stjenovitom tlu kopita nisu ostavila tragove.

Odveže teške bisage i baci ih na tlo. Dohvati ih objema rukama i s mukom odvuče do usjekline. A zatim na njih nabaca kamenje.

Kad je sakrila zlato, zabrinuto pogleda prema klancu. Braća se još nisu pojavljivala. Nije još čula ni topot kopita. S olakšanjem se ponovo vine na konja i potjera ga udarcem dlana.

Neka vrag nosi braću Daglow! Sasvim joj je svejedno što će se s njima dogoditi, važno je samo da se nitko ne pojavi za njom tako skoro...

Konj krene punim trkom. No djevojka to gotovo i nije osjećala. Bila je to dobra i izdržljiva životinja. Dolly Baxter je bila duboko uvjerena da će je iznijeti iz tog pakla.

Naumila se probiti do Kanzas. A zlato će pokupiti poslije, kad se raščisti zrak...

Prepredeno se nasmiješila. Priljubila se uz vrat životinje i pojurila preko visoravni prema istoku.

XXXVII

Hossova uznemirenost se povećavala iz trena u tren.

Prokletstvo! Pa što je s bratom? Rick mu je već odavno morao dati znak. Snažni razbojnik prestane pucati. Sjedne iza zaklona da bi ponovo nabio pušku. I protivnici prekinu paljbu.

— Rick! — poviče Hoss. — Rick...

No Rick se ne javi.

Hoss Daglow tada shvati da ga je Rick ostavio na cjedilu kako bi spasio svoju kožu i pobjegao sa zlatom... Obuzme ga silan bijes. Problijedi toliko da mu se ni usne nisu razabirale na licu. No istodobno ga obuz-

me i strah, zavuče mu se u kosti duboko i žestoko... 'Znao je da se nalazi u stupici.

– Tvoj dragi brat je očito dao petama vjetra! – začuje glas Cheta Quadea. – Loše, je li? Ako želiš poslušati moj savjet, nećeš izigravati junačinu, već ćeš se predati! Jamčim ti čestit postupak!

Hoss Daglow ne odgovori. No u jednom trenutku pomisli da bi možda ipak bilo najbolje predati se.

Naposljetku se predomisli: stavi sve na jednu kartu.

Odlučnim pokretima odveže konja, uskoči u sedlo i žestoko potjera životinju iz zaklona. Nado se da će ipak stići do onoga zaklona.

Jašući klancem, ispuca na protivnike sve metke iz revolve-ra. No ipak nije dospio daleko. U jednom trenutku osjeti kako je konj propao pod njim. Zahvatio ga tane.

Razbojnik padne iz sedla i naglavce se skotrlja niz padinu. Naposljetku ošamućen ostane ležati na tlu.

Kad se toliko oporavio da se htio uspraviti, neka tamna sjena pojuri na njega.

Bio je to General Lee. Pas zareži i zubima uhvati čovjeka za rame. Razbojnik ostane ležati. Naprosto nije smogao hrabrosti da se pomakne. Pas ga ispusti tek kad su se približili ljudi s ranča.

Razbojnik dopusti da ga svežu. Nije pružao nikakav otpor.

– Ostani pokraj njega, Leroy – reče Chet Quade lovcu. – Smoky i ja ćemo poći za Rickom Daglowom.

XXXVIII

Rick Daglow stigne pod golemo stablo, no djevojku nigdje nije vidio. Sada je znao da je pobjegla sa zlatom koje su joj povjerili.

Lice mu se iskrivi od bijesa.

Nešto kasnije ta grimasa prijede u podrugljivo smijuljenje.

U daljini zapazi oblik prašine. Znao je da može potjecati samo od djevojčina konja.

– Samo pričekaj, mrcino! – side mu s tankih usana. – Ponadala si se da će me kravari srediti tako da bi mogla prigrabiti zlato... Ali preračunala si se!

Grubo obode konja i žestoko ga potjera.

Unatoč težini zlata u bisagama životinja se malo približi onom oblaku prašine. Djevojčin konj je postao sporiji.

Dolly je opazila progonitelja. Ona bezobzirno potjera životinju ne pazeći na teren. I to joj se ubrzo osveti. Konj je zacijelo istegnuo neku tetivu. Hramao je sve jače. Dolly začuje za sobom topot kopita. Zdvojno okrene glavu, pogleda progonitelja i shvati da mu više neće moći umaći.

Ali nije htjela odustati. Još je imala jednu jaku kartu.

Zauzda konja koji je njištao od bola i iskoči iz sedla. U narednom trenutku izvuče »der-ringer«. Hladnokrvno nacilja u jahača.

Prasne hitac...

No djevojka promaši.

Rick Daglow se podrugljivo nasmiije i potjera konja prema Dolly. Ona krikne, baci se na tlo, a zatim ustane i potrči prema obližnjim stijenama.

Ali nije uspjela. Rick Daglow je stigao ispred stijena. Iz sedla se baci na nju.

Oboje se zakotrljaju tlom. Dolly je vrištala kao da je sišla s uma. Razbojnik ju je pograbio za ramena, podigao i stao divlje udarati dlanovima po obrazima.

– Smeće... prokletnice! Htjela si mi zabiti nož u leđa...

– Ja... ja... – promuća Dolly.

Žestoko je prodrma.

– Gdje si ostavila bisage sa zlatom?

Dolly se ujede za usnu.

– Gdje je zlato!

Dolly je šutjela. Rick izvuče nož iz pojasa i vrškom joj dotakne grlo. Svijetle oči su mu opasno sijevale.

– Govori... ili ću ti prerezati grlo! Gdje je?

Dolly spozna da će za nju biti bolje ako oda skrovište.

– Bacila sam ga... – počne i opet zašuti.

No sada ju je prekinuo topot kopita. Pojave se dva jahača: Chet Quade i Doc Smoky.

Uz divlje proklinjanje Rick Daglow gurne djevojku u stranu, dohvati uzde svog konja i uzjaše. Bezobzirno potjera zadahanu životinju među stijene.

Dolly ostane skamenjena. Gotovo rastreseno pogleda dva jahača. Znala je da je sada sve svršeno.

Nešto kasnije progonitelji joj pridu.

– Zar vam se što dogodilo? – zapita Chet, dohvativši uzde njezina konja.

Dolly nijemo potrese glavom. Bila je blijeda poput stijene.

Chet doda Smokyju uzde i namigne mu da pripazi na dje-

vojku. Htjede potjerati konja k onim stijenama među koje se zavukao Rick Daglow. No iza stijene odjednom odjekne pravi plotun. Začuje se divlji krik, a onda opet sve zatihne.

Chet i Doc se iznenadeno pogledaju, a zatim potjeraju konje da vide što se dogodilo.

Ubrzo ustanove...

Nekoliko Kiowa se okupilo oko prilike koja je nepokretno ležala na tlu. Ratnici su sjedili na konjima, u rukama su imali puške ili lukove. Mračnih lica gledali su u Ricka Daglowa.

Među njima je bio i Big Nose. Kad je ugledao ljude s ranča, izdvojio se iz skupine, pojahao im u susret i podigao desnu ruku u znak pozdrava.

– Hawk Man je osvećen – reče poglavica.

XXXIX

Navečer se vrate na ranč s dvoje zarobljenika.

I zlato su dopremili – dva puna sanduka! Naime, Dolly Baxter nije dugo krzmala, odatla je skrovište.

John Morgan i Mary-Lou su stajali pod trijemom. Rančer je bio zadovoljan.

Upravo kad su zarobljenike doveli pred zgradu, začuo se topot kopita i štopotanje kolskih kotača.

– Čini se da smo opet svi na broju – reče John Morgan, zamišljeno nabravši čelo.

Kola sa zalihama se zaustave u dvorištu. Na boku su sjedili Brazos i Shorty.

Obojica se začudeno ogledaju.

– Pa što je to? – zapita Brazos.

– Želio bih to od vas čuti! –

zareži Morgan. – Do vraga... ta gdje ste se krili cijelo vrijeme?

– Strpali su nas u zatvor – prizna Shorty s razoružavajućim smiješkom na usnama. – Dakako, posve nevine!

– Da, kao i onda kad sam vas morao iskupiti iz zatvora u Hotdog Cityju... ništarije! Ta zašto sam samo isplatio svoj novac?! Jeste li barem sve dovezli?

– Dakako, šefe! Ta znate da

se na nas možete osloniti!

– I još kako! Ta počnite već jednom s tim prokletim istovarom... A vi odvedite zarobljenike u kuću! Sutra ćemo ih zajedno sa zlatom odvesti u Hotdog City.

– Tko će jahati s njima? – zapita Brazos.

– Ti nećeš, sasvim sigurno!

– prasne rančer. – Ti i Shorty nećete tako skoro u grad! Ako želite, mogu vam to i napisati!

K R A J

LJETNI KVIZ '81

- Iskoristite godišnji odmor i za rekreaciju uma! Provjerite svoje znanje i zabavite se pri tom uz pomoć specijalnog enigmatskog izdanja LJETNI KVIZ '81
- Brojne zanimljive SKANDINAVKE, talijanske i klasične križaljke, rebusi i crtane zagonetke
- Uključite i porodicu — ovo izdanje je namijenjeno cijeloj porodici
- Specijalni umetak — »ratna« igra u četverbojnom ofsetnom tisku
- Popularni nagradni natječaj
- Razonoda za cijelu porodicu

LJETNI KVIZ '81

MALI DIV

Tu su bandu vodili Fred Black i Johnny Ferguson. Black je bio mladi psihopat divovske snage i velike brzine. Nikad nije pomislio da mi mu se na putu mogla ispriječiti neka bijeda u malešnomu ljudskom liku. Johnny Ferguson volio je pjevati tužne pjesme te su sve senjorite ludovale za njim. I taj mladi osvajač žena, kojega ništa nije moglo zaustaviti, nije ni slutio što će mu se dogoditi u borbi s bijednikom kojega senjorite nisu ni zapažale.

Iako se Powell doimao jadno, šerif ga je uzeo za pomoćnika. Jednoga dana Powell se našao u skupini koja je morala zaplijeniti stoku nekog dužnika. Nastao je sukob u kojemu su šerifovi pomoćnici ubili farmera pred očima njegova nadglednika Blacka. Istina, Powell se tad nalazio na drugom kraju far-me, ali to nije pomoglo da i on ne bude upleten u taj slučaj.

Black je odlučio da se osveti šerifu i njegovim ljudima. Okupio je najgore razbijače i revol-

veraše te proglasio sebe šerifom a ljudski ološ oko sebe pomoćnicima. Uskoro su uhvatili i ubili šerifa i četvoricu njegovih pomoćnika. Preostao je još Powell, kojemu su mještani rekli kako će za nj biti najbolje da napusti taj kraj i preseli se dalje na zapad, jer teško da će banda biti tako brzo pohvatana.

Powell je prodao zemlju i odlučio da ode. Čekao je još samo da mu u mjesni poštanski ured stigne ček na novac za prodanu zemlju. Uzalud je čekao poštansku kočiju. Banda se mogla pojaviti svakog časa, a što bi on sâm protiv tolikih! Iako je bio izvrstan strijelac, u sukobu s njima ne bi imao baš nikakva izgleda.

Napokon je odlučio da više ne čeka i da poštar pošalje ček za njim, dalje na zapad. Osedlao je mulu i pošao na put upravo onda kad je saznao da se Black i njegova banda nalaze u blizini i da bi svakog trena, mogli upasti u mjestance.

— Sretan ti put, Powellu! — rekao mu je mjesni poštar na

odlasku. — Poslat ću pismo za tobom u Estillo.

— Dobro, dobro — mrmljao je Powell.

— Vidiš koliko je ovdje nas djece! — nastavio je poštar. — Da ovdje počnu pucati, možda bi stradalo koje dijete.

— Da, da. Treba poštedjeti djecu — odgovorio je Powell uz smiješak. — Zato je najbolje da se izgubim što prije.

Nakon tih riječi nespretno se uspeo u sedlo, mahnuo i krenuo.

Jahao je možda sat-dva, kadli s uzvisine ugleda u daljini poštansku kočiju i veliki oblak prašine što se vijorio za njom kao dugi rep.

— Svaki čovjek ima pravo da dobije svoju poštu, progonili ga revolveraši ili ne! — rekao je sâm sebi i zaustavio lijenu mulu.

Nije dugo razmišljao. Zašto da se ne vrati bar načas? Možda oni zlikovci neće baš sad biti u Blaserovu Mlinu. Dakako, vratio se najvećom brzinom stare mule. Kad je stigao nadomak pošti, vidio je da je poštanska kočija već otišla dalje. Sve je bilo mirno i tiho, tako tiho da se osjećao nekako neugodno. Osjećao bi se još neugodnije da je znao kako se u pošti nalazi čitava Blackova banda. Samozvani šerif i njegovi pomoćnici ostavili su svoje konje iza visokog zida nekog zdanja.

Powell je dojahao do kuće. Djeca su ga trkom slijedila vičući, ali on se nije na to obazirao. Mirno je sjahao i htio se uz nekoliko stuba uspeti u kuću. U tom je trenutku kroz vrata izišao Jack Smith, jedan iz Blackove bande.

Obojica su se trгла i ukočila.

— Powell je ovdje — viknuo je Jack onima unutra.

Powell je znao da je svršeno s njim: niti će dobiti svoj novac niti će otputovati dalje na zapad, a tko zna hoće li uopće ostati živ!

— Najbolje je da se predaš — reče Jack. — Imamo nalog za tvoje hapšenje!

— Do vruga ti i tvoj nalog!

Powell se okrenuo da iz toka u sedlu izvuče pušku, ali je na svoj užas desetak metara iza sebe ugledao četvoro djece koja su sa zanimanjem motrila što se događa.

— Gubite se odavde! Gubite se! — viknuo je i djeca su se ubrzo razbježala na sve strane.

Naglo se okrenuo s puškom u ruci, ali na vratima su već stajali i drugi. Miles je držao u ruci revolver uperen prema Powellovu trbuhu.

— Ruke uvis! — zarežao je.

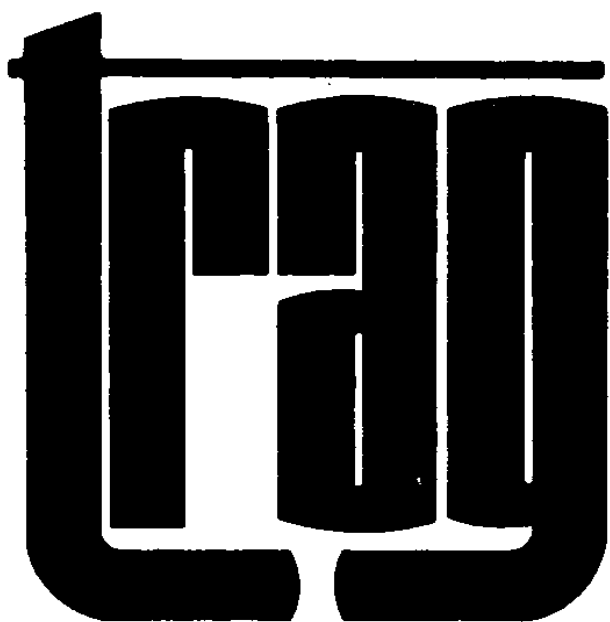
— Eh, baš ih neću podići!

U tom su času već svi bili vani. Bilo ih je četrnaest, ali Powell nije imao vremena da ih broji.

Milesov je revolver prasnuo i Powell je podigao pušku. Pridržavajući gornji dio sakatom rukom, kundak je upro sebi o bok.

Opalio je. Metak je pogodio Milesa u bedro, ali je Milesov metak pogodio Powella u trbuh.

Powell je zateturao i nastavio pucati onako s boka, jer mu nemoćna ruka nije dopuštala da podigne pušku. No i ovako je njegova pucnjava bila strašna.

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

Jedan je metak pogodio Jima Jacksona u prsa, drugi je Smithu odnio kažiprst, a treći Johnnyju Fergusonu šesir.

Očevici tvrde da se Powell u tom trenu doimao strašno. Svi su se banditi razbjegli, a čovječuljak se brzo ogledao za mjestom na kojem bi se zaklonio. Posrćući je pošao u prazni poštanski ured i stao iza vrata.

Iznenada se na vratima pojavio Johnny Ferguson, ispružio revolver i opalio metak Powellu u trbuh. I Powell je učinio isto, ali puška je samo škljocnula.

Johnny se nacerio. Njegov je račun bio točan: izbrojio je hite i znao da je Powellova puška prazna. Nije se dugo smijao. Patuljkovo se lice preobrazilo u strašan bijes i osvetu. Iako je Johnny prema toj ljudskoj sjeni bio pravi div koji može prelomiti tu slamku, sledio se i izgubio i posljednju kap krvi iz lica.

Umjesto da padne na pod pokoren, Powell je pošao prema Johnnyju, a ovaj je bez oklijevanja pobjegao koliko su ga noge nosile. Pobjegao je drugi put u istom danu, što mu se ni prije ni poslije toga nikad nije dogodilo.

Čovječuljak je znao da mu je došao kraj, ali je odlučio da razbojнике kazni i dokaže kako je pravda jača od nasilja, pa makar bila i u rukama čovjeka s jednom zdravom rukom. Pronašao je poštarevu tešku pušku springfield, izvukao neku slamaricu i legao preko nje okrenut izlazu. Znao je da krvari, ali se nije obazirao na to. Ležeći onako u vratima, osjećao je ka-

ko mu se vid na trenutke magli od boli. Samo da ne klone prije vremena!

Black je iza ugla okupljao svoje ljude.

— Možemo ga zaobići i napasti s lijeve strane — govorio je. — Tko se boji tog bogalja?

S njim je pošao samo jedan. Zavukli su se iza gomile balvana oko dvije stotine metara dalje od vrata. Provirili su i počeli pucati. U času kad je Black je digao glavu, jedan ga je metak pogodio točno u čelo.

— Pokosio sam Blacka! Nema više Blacka, bijednici! — vikao je Powell iz pošte.

Pucnjava je nastavila. Revolveraši su pucali da bi i sebe ohrabрили. Dvojica su se prikrala kući i stala se približavati vratima pripijeni uza zid. Odjednom je Powell provirio malo jače, okrenuo pušku i pogodio jednoga za drugim. Jedan je pao kao pokoren a drugi je pobjegao hramajući.

Razbojнике je napustila svaka hrabrost. Pred njima više nije bio čovjek nego podivljali demon. Ukricali su ranjenike na kola i otišli poraženi. Od četrnaestorice dvojica su bila mrtva a četvorica ranjena.

Još istoga dana stigao je liječnik, ali Powellu nije bilo spasa. Umro je smiren i ponosan, jer je kao šerifov pomoćnik vratio zakon u taj kutak Zapada.

Dick Powell je bio malen čovjek, težak samo 54 kilograma, od čega je polovica otpadala na metke i puščano olovo. Ali druga polovica bilo je veliko, junačko srce.

U PRIPREMI:

G.F. Unger:

EL TORO

Novi broj
STRIP MAGAZINA
 potražite kod prodavača novina!